

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IV. évfolyam, 6. szám, 2010. június

**Az V. Lidércfény Pályázat, avagy
"A sötét varázslók élete nem csak játék és szórakozás"
nyertes alkotásai**

Fantasy

Kreatív Írásműhely

**Ehavi számunk alkotói:
Hematith, Maggoth, Kojer Attila,
Essolt, Mickey Long, Craz,
Lidércfény HQ, Gyenge István**

S
2010

Tartalom

V. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZAT

Néhány szóban az V. Lidércfény Pályázatról
/Lidércfény HQ/ 3.

V. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZAT

- A KOMOLY KATEGÓRIA GYŐZTESEI

A verseny /Hematiht/ 4.

Kőbe zárt szavak /Maggoth/ 7.

Cethal árnyékában úszni /Kojer Attila/ 10.

V. LIDÉRCFÉNY PÁLYÁZAT

- A HUMOROS KATEGÓRIA GYŐZTESEI

Pustitius /Essolt/ 12.

Idétlen idézés /Mickey Long/ 15.

Mérgezett török háza /Craz/ 17.

KREATÍV ÍRÁSMŰHELY

Gyenge István "Nicola" rovata 18.

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓ!

Ezen számunkban – mint az a borítón is jól látható –, az V. pályázatunk nyertes alkotásait közöljük, amihez különösebb hozzáfűznivalónk nincs. Egyik részről ezért, a másíkról meg azért. A 3. oldalon mindent elmondunk, amit el lehet.

Azért a végére még befért a Kreatív Írásműhely két témája. Most pedig nyomás olvasni! :)

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IV. évfolyam. 6. szám, 2010. június**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Alexandru Sabo - Dark Wizard

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvásószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak:

Scholtz Róbert (Sigynnae),

Bognár Attila (WhiteRaven), Homoergaster

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentes, Petőfi u. 1.

Hírek röviden

SZÍRIUSZ SCIFI NAPOK 2010

Július 16-17-18-án rendezik meg Budapesten, a Márton Áron Szakkollégiumban (III. Kunigunda útja 35.) az első ilyen rendezvényt, amelyre a Lidércfény is meghívást kapott. Így tehát július 17-én, szombaton szeretettel várunk minden érdeklődőt. A délután folyamán, 15.00 órától a Brassai teremben tartunk egy előadást, sőt, ha minden jól megy, itt kerülnek átadásra V. pályázatunk nyerteseinek díjai, s más érdekességgel is készülünk.

A rendezvényről az alábbi hivatkozáson találhattok bővebb információt:

<http://www.sziriusz.org/main.php?pg=78>

Megjelent a júniusi Penna Magazin

A tartalomról:

- Visszatekintés a 18. Ünnepi Könyvhétre képriport Mansfieldtől
- Hules Endre Budapesten forgat – Kulik Yvette cikke
- Endre Hules is shooting his film in Budapest by Yvette Kulik
- Bíró Szabolcs, a Megasztár!
- Könyvespolc: Rory Clements – Mártír
- Szélesvászon filmajánló: Vasember 2.
- Járóföld: Szentbékálai Kötenger
- Zöldrovat: A belga Királyi Üvegházak
- Fejeket fel! építészrovat: A Szabadsághíd

A magazin letölthető innen:

http://tintaklub.hu/media/2010_jun-plusz.pdf

HUNGAROCN 2010.

Az eddigiektől eltérően Salgótarján helyett most Gyula ad otthont ennek a patinás rendezvénynek július 30. és augusztus 1. között. Természetesen a Lidércfény is jelen lesz, két fővel már 30-án, s négyvel 31-én. Ez utóbbi napon, valamikor a kora délutáni órákban egy élő interjú is készül velünk, amelynek során maga a rendezvény szervezője szegez majd nekünk kinos kérdéseket. :) Ez az interjú később a scifi.hu portálon olvasható lesz.

XXX. Országos sci-fi találkozó tervezett programjából:

- űrkutatás történeti kiállítás (az első magyar űrhajós űrrepülés 30. évfordulójának alkalmából),
- sci-fi történeti kiállítás, képzőművészeti kiállítás,
- Warhammer kiállítás és bemutató,
- harcjáték bemutató,
- űrhajózás-történeti vetélkedő,
- Farkas Bertalan élménybeszámolója,
- játékos versenyek,
- űrkönyha bemutató (űrételek kóstolóval),
- előadások,
- egyesületek bemutatkozása,
- Zsoldos Péter Díj díjkiosztó gála.

További infók a rendezvényről:

<http://hungarocon2010.sfblogs.net/>

Jay Cee SF blogja

A nemrégiben indított, egy science-fictionnel foglalkozó blogot felelős és tördelőszerkesztőnk, Jay Cee SF blogja néven. Egyelőre az AKF-ben, illetve a Lidércfény Online-on megtalálható, SF-el kapcsolatos írásait tölti fel oda folyamatosan, ám új olvasnivalót is ígért (pl.: Frank Herbert Csillagkorbács című regényéről).

A blog érdekessége, hogy gyorsan felkeltette a scifi.hu portál szerkesztőjének érdeklődését, és a jövőben az általa jónak ítélt bejegyzéseket ott is olvashatóvá teszi.

A blogot itt lehet elérni: <http://jimmy.sfblogs.net/>

Néhány szóban az V. Lidércfény pályázatról

Tavaly decemberben írtuk ki legutóbbi, szám szerint az ötödik pályázatunkat, melynek témájául „A sötét varázslók élete nem csak játék és szórakozás”-t választottuk. Konkrétan olyan fantasy novellákat vártunk, amelyekben az író egy (vagy több) sötét varázsló szemszögéből írja le a történetet. Célunk az volt, hogy próbáljuk megérteni a világot a sötét oldal szemével nézve. Hiszen a gonosz varázslók is érző lények, csak a PR-juk nem az igazi, így a fantasy írók mindig negatív szerepeket osztanak rájuk...

Lássuk a száraz adatokat. Ezen pályázatunkra mindösszesen 100 db pályamű érkezett, ebből 90-et találtunk elfogadhatónak a megadott feltételek, alapvetően a terjedelem alapján. Tíz pályamű lényegesen hosszabb volt, mint ami a kiírásban szerepelt (nem véletlenül egyébként, hiszen a nyertes műveket az AKF-be is szántuk, amelyek viszont terjedelmi korlátai vannak), így azokat sajnos nem tudtuk a pályázat részeként értékelni. Eképpen 53 db komoly és 37 db humoros alkotás várt elbírálásra, 76 pályázótól.

Összességében elmondható, hogy erre a pályázatra nem érkeztek kiemelkedően jó írások. Nagyon sok volt az átlagos alkotás mindkét kategóriában, s bár úgy éreztük,

az alapötlet jó volt, csak igen ritkán sikerült akár témájában, akár hangulatában a többi fölé emelkedni, vagy akár a zsűri elvárásainak megfelelni. Sajnos azt sem igazán sikerült elérnünk – csak néhány üdítően ható esetben –, hogy a pályázók mellőzzék a kliséket, vagy legalábbis csavarjanak azokon legalább egyet. Eképpen a zsűrizés kicsit nyögvenyelősen ment, viszont a végeredmény annál könnyebben született meg, nem volt nehéz eldönteni, mely pályaművek írói legyenek a győztesek.

Az V. Lidércfény Pályázat, avagy „A sötét varázslók élete nem csak játék és szórakozás” komoly kategóriájának győztesei:

I. helyezett: **Hematith – A verseny**

II. helyezett: **Maggoth – Kőbe zárt szavak**

III. helyezett: **Kojer Attila – Cethal árnyékában úszni**

A humoros kategória győztesei:

I. helyezett: **Essolt – Pustitius**

II. helyezett: **Mickey Long – Idétlen idézés**

III. helyezett: **Craz – Mérgezett török háza**

A helyezetteknek ezúton is gratulálunk, nyereményeiket belátható időn belül elkészítjük és elpostázzuk részükre.

Lidércfény HQ

Egy kis szöveges értékelés a nyertes pályaművekről:

Hematith: A verseny

Érdekes, hogy egy pókerverseny a fantasyben is helyet kapott. Ugyan a végére egy kicsit vadnyugati mészárlás lett belőle, de így is kellemes. Néhány helyesírási hibától eltekintve egészen rendben volt.

Maggoth: Kőbe zárt szavak

Kellemes, modern boszorkánymese lett, és külön érdekessége, hogy nem lehet egyik WoD Hunter játékba sem belepréselni. Pedig előszeretettel tennénk ilyet. Tetszik.

Kojer Attila: Cethal árnyékában úszni

Furcsa, érdekes, némileg komor (ami jelen esetben pozitívum), bár egy kicsit pontosabb korleírás nem ártott volna. Azért jó.

Essolt: Pustitus

Egészen jó alapötlet, még ha ez a fogadalom dolog némileg klisé is. Viszont ebben benne van, amit a többiből hiányoltunk, egy pár szép kis csavar. Jókat lehetett rajta nevetni.

Mickey Long: Idétlen Idézés

Nagyon kellemes mű, azonban hasfalszagató poénok nincsenek benne, viszont a sok nyelvi humor megfelelően könnyeddé teszi. A csavar a végén a kutyával ütős lett.

Craz: Mérgezett török háza

A kezdeti Setét Patkány naplójára emlékeztet az írás. Bár „poénismételés”, ennek ellenére jó lett. Szegény Kókuszpóknak nincs szerencséje a famulusokkal. :-) Ha még 1-2 ilyen pályaművet kaptunk volna... az csodás lett volna.

Idénre nem terveztünk különdíjat, ám egy sajnálatos esemény miatt mégis úgy döntöttünk, hogy adunk. Egyik pályázónk, Shaky, már nem érhetette meg az eredményhirdetést, ám pályaművei minősége okán (második hely járt volna neki a „Sötét anyag” című komoly novel-

lájáért, s a többi sem sokkal csúszott le a dobogós helyekről) a zsűri megítélte neki egy posthumus különdíjat. Ez gyakorlatilag egy gravírozott pajzsot, és egy AKF különszámot jelent, melyben csak az ő alkotásai kapnak helyet.

A verseny

„Tegnap késő éjszakáig pókereztem egy pakli tarot-kártyával.

Fullom lett, és négy ember meghalt.”

Pocsék úton, pocsék időben és pocsék hangulatban érkeztem meg a találkozóra. Még az sem hangolt jókedvre, hogy a villámok baljós jeleket rajzoltak az égre, és a mennydörgések túlvilági lények üvöltéseként hirdették a vihar hatalmát. Az eső zuhogott; amint kiléptem hintóm-ból, azonmód bőrig áztam.

Az esővíz a nyakamba csorgott, én pedig tudatában voltam annak, hogy rövidesen találkozom régi tanonctársaimmal. Nem tudtam eldönteni, melyik a rosszabb élmény.

Egy komornyik várt rám, kék libériában, feje fölött egy viaszosvászon köpenyt tartva. Háta mögött ott tornyosult vendéglátómnak, a király mágusának kastélya. Minden évben ezen a mindentől távol lévő helyen gyűltünk össze a versenyre.

Az inas fensőbbbségesen pislogott rám horgas orra fölött. Lesajnáló pillantást vetett ócska hintómra, meg a bakon gubbasztó óriási, idomtalan kocsisra. Rámordultam a démonok hangján, mire odaletett a gőgje. Rémulten csak annyit hebegett, hogy köszönt, meg hogy már csak én hiányoztam. Biztosított, hogy az időjárás-mágusok mindent megtettek a vihar lecsendesítése érdekében.

Na persze. Ha rám vártak, az azt jelenti, hogy fikarcnyit sem törődtek tovább az idővel. Főleg ha egy mindenki által lenézett, Sötét Utat járó varázsló igyekszik a térdig érő sárban eljutni hozzájuk.

Aki melleleg kártyásnak sem utolsó, és elnyerheti minden fityingjüket

Intettem az ellenszenves szolgának, mutassa az utat. Menet közben leráztam magamról a vizet, és némi elégtellel nyugtáztam a komornyik szörnyülködő pillantását, amelyet tettemért kaptam. Újra rámordultam, mire előre-sietett, majd a díszes kétszárnyú ajtót szélesre tárva meghajolt.

Megszabadultam kabátomtól, és hanyagul a komornyikra dobtam. Beletúrtam sörteként meredező, fekete hajamba, majd beléptem a terembe.

Nagyjából az a kép fogadott, amire számítottam. Csúcsos főveget viselő varázslók, ezüst csillagokkal telehímzett köpönyegben, mellig érő, őszes, vagy tiszta fehér szakállal. Meglepetten bámultak rám, ahogy csupa feketében, szemét sötét lencséjű okuláré mögé rejtve közéjük léptem. Ó, hogy megvettem őket! Egy hosszú asztalnál álltak, amit elleptek a mágikus csecsebecsék. Távolról is éreztem a vibrálásukat.

– Üdv! – mondtam a kelleténél kicsit hangosabban. – Remélem nem kezdtétek el nélkülem a mulatságot!

Egyetlen alak vált ki a társaságból és lépett felém: a házigazda, Navizh. Valamivel méltóságteljesebben festett, mint a többiek, de nekem még mindig túl tarkán öltözött egy férfihoz képest. Elfojtottam mosolyomat.

– Üdvözöllek, testvérem a Titkos Úton! – köszöntött az előírással módton, amelyet én szándékosan nem használtam. – Remélem, jól utaztál.

– Hagyjuk – feleltem. – Amúgy se érdekel, nem igaz? Az a birka odakint azt mondta, kész vagytok. Mire várunk még?

– Rád, testvér, és a tetedre.

– Igaz is... – hátam mögé nyúltam, és egy ezüsttört nyújtottam át neki. Heggyel előre persze.

Navizh töprengve mérícskélte kezében a fegyvert.

– Vámpírtör?

– Az – Vagy sokat fejlődött az udvarnál, vagy ismert. Fiatalabb éveinkben amolyan barátfélék voltunk, míg rá nem találtam az Utamra. – Elég lesz?

– Megteszi – Az udvari mágus a többi holmim közé dobta a törömet. – Megint csak a nyeresre hajtasz. Ezt a holmit csak te használnád.

– Ugyan már, Navizh – mosolyogtam. – Mesélhetnek a gyógyítókról, akik voltaképp csak egyszerű energia-vámpírok...

Vendéglátóm rám se nézve legyintett, és újra elvegyült hasonszórú társai közt.

A számomra fenntartott székhez sétáltam, és közben elismerően pillantottam végig az örgőlemeken, amelyek a festményekkel telezsúfolt fal mellett sorakoztak. Akadt köztük, ami régi bronzgölemnek tűnt – főleg amelyek a vendégek testőreiként érkeztek –, de a házigazda példányai szinte kivétel nélkül méregdrága kristályból készültek. Ez a Navizh aztán tud élni, gondoltam. Nagyon sóhajtottam, és leültem a helyemre. Egy rémulat tekintetű szolga azonnal bort töltött nekem.

A Halandók és Istenek birodalom szerte ismert és népszerű kártyajáték, de csak kevesen tudják igazán jól játszani. A szabályok egyszerűek, de adjunk hozzá nagy adag feszültséget, sok taktikát, és kellő mennyiségű agyafúrtságot! Hintsük meg az egészet önuralommal, mert ez is elengedhetetlen a győzelemhez, no meg rengeteg pénzzel... hirtelen az egész egy izgalmas, küzdelmes versengéssé alakul. Ezért van az, hogy a mágusok a legjobb játékosok. Pontosabban a sötét mágusok.

Hét asztal körül helyezkedtünk el. Idővel nem lesz szükség ennyire: ahogy múlik majd az idő, egyre több ostobának fog el az aranya. Jókorá vagyonok, kincset érő varázsholmik cserélnek gazdát minden évben, a földíj pedig az a halom, amit az asztalon láttam. Minden nevező köteles egy általa készített tárgyat felajánlani a közönsé.

Eleddig soha nem lehetett az enyém. Valami mindig közébejött: egy rossz lapjárás, vagy valamelyik hitvány csúcsos sipkás szerencsesorozata. Néha pedig, nagyon ritkán, okosabbak voltak nálam.

Eldöntöttem, hogy most másképp lesz. Egészen másképp.

Sokan nem így gondolják, de szinte mindegy, milyen lapokat kapunk a kezünkbe. Én az eszemben bízom, nem a szerencsében. Ez a hozzáállás segített hozzá, hogy kiejtem először a kristálygolyóját forgató természetmágust – azt hitte, holmi segítő erők jobb kártyássá teszik –, egy paplovag-medált viselő, kopasz mentalistát, és magát Navizht is. Egykori barátom savanyú ábrázattal gratulált, majd felállt székéből, és jobb híján a vendéglátói teendők után nézett.

Helyére szintén egy régi ismerős ült, habár ő sohasem volt a barátom. Monokliját igazgatva Man'feld helyezkedett el velem szemben. Igen kevésre tartottam ezt az embert: nem törődött a legalapvetőbb szabályokkal sem, bántóan tudatlan volt, és még csak nem is mondhattam tehetségesnek.

Szóval vele kellett játszanom. Ő látta, hogy zavar a dolog, és gúnyos, fensőbbes mosolyra húzta a száját.

- Kérem szépen... Netalán gondja akadt a lapjaival sötét uraságodnak? - kérdezte.

- Játsszunk - morogtam vissza, és az elem csúsztatott két figurára meredtem. Halandó Császár és Démonok Császárnője. Sötét Kísértés. A kedvenc párosításom.

Ügyelve, hogy arcomon ne látszódjon a várakozás öröme, egy marék aranyat toltam be az asztal közepére. A másik két játékos óvatosan bedobta lapjait, Man'feld azonban nyugodtan megadta a tétemet. Be akar ugratni, vagy tényleg volt neki valamije. Három lap következett, amiket színükkel felfelé dobta az asztalra.

Egy szürke mentés Halandó Csatlós, egy Szibilla a tekergő, vörös hajával és az Angyalok Fejedelme bámult rám a zöld selyemmel lefedett tölgyfalapról. Kitűnő, a Császárral és a fénylő kardot forgató Fejedelemmel van egy párom. Csalódottan szusszantam egyet, és nem emeltem. Reméltem, ellenfelem ráharap a csalira, és nincs nála erősebb kombináció, mondjuk egy pár kézben vagy valami hasonló. Ezt mondjuk nem hittem. Az én dúskeblű, szarvakkal ékes Császárnőm majd segít nekem.

Man'feld egy kisebb összeggel emelt - igen, akkor is ilyen óvatos volt, amikor válogatott fanatikusaival megpróbált eltenni láb alól, mint máglyára való, undok démonidézőt. Vállat vontam, és megadtam a tétjét. Elvégre még jön két lap, a reménytelen kombinációm miatt ne változhatna nyerővé? - sugallta mozdulatom.

Következő lapnak a Halandók Hadnagya érkezett, piros paszmántokkal bőrvértjén. Nem emeltem. Picit megroskadó vállamból Man'feld azt olvashatta ki, hogy nem igazán erre a lapra vártam. Néhány pillanatig megpróbált átlátni okuláremon - vörösen csillogó, de egyébként kifejezéstelen szempárt talált volna mögöttem, semmi mást -, majd egy kisebb vagyonnak megfelelő összeggel emelt. Úgy tettem mintha gondolkodnék, de szinte biztosra vettem, hogy nyerő lapok nálam vannak. Sötét Császárnő, segíts meg! Megadtam a tétet. Közben az egyik bronzgölem komótos, nyikorgó léptekkel a tőlünk balra lévő asztalhoz cammogott.

Sebtiben elmormolt imám meghallgatásra talált, ugyanis az asztalra kerülő utolsó kártyalapon maga a Démonok Császára vigyorgott rám korbácsa mögül. Hármasszövetség! A negyedik Császárral Paktumom lenne, de ott egye meg a fene, nem számít! Uralkodtam magamon, és csalódott képpel átengedtem a hívás jogát ellenfelemnek. Ő széles vigyorral egész vagyonát betolta tétnek. Megdobbant a szívem. Megvagy, átkozott! Lehet, hogy van egy párod, vagy esetleg kettő, de ez nem elég! Megadtam az emelését, és színnel felfelé eléje dobtam lapjaimat. Élvezettel figyeltem, arckifejezése hogyan vált gúnyosból zavarttá, majd haragossá.

- Te hazug, szálnalmas kis... - sziszegte.

Nem fejezte be. A szomszéd asztalhoz érő gölem ugyanis felemelte irdatlan karját, és az egyik varázsló fejére sújtott vele. Szerencsétlen flótás ronda, piros kalpagja a fejével együtt lapult össze. Agyvelejének darabkái egészen az asztalunkig fröcsköltek, jutott belőlük még a ruhámra is.

Pillanatnyi dermedt csend támadt. A kártyázók felnéztek lapjaikból. Bármilyen nagy varázslónak is képzeltek magukat, időbe telt, míg felmérték a helyzetet. Ezalatt a többi gölem is csatlakozott az elsőhöz, és módszeres alapossgal nekiálltak tizedelni a társaságot. Mivel rendkívül ellenállóak alkották meg őket a mágiával szemben - különösen a ritka kristálygölemeket -, a mágusok igen nehéz helyzetbe kerültek. Félő volt, hogy egykettőre lemészárolják őket.

Ezt őszinte derűvel és csillogó szemmel néztem volna végig, de hát én is benne voltam a káosz közepében. Sajnálkozva ott hagytam az asztalon nyereményemet, és kétrét görnyedve a legközelebbi kijárat felé futottam. Zölden izzó varázsnnyil repült el mellettem, kis híján súrolva a fejemet. Hátranéztem: Man'feld dühtől lángoló arccal hadonászott felém. Gondolom még egy lövedéket akart küldeni, egy gölem azonban őt is kinézte magának, így menekülőre fogta.

A könnyű menekülés gondolata hiú reménynek bizonyult: a kétszárnyú ajtónál két kékkristály gölem osztogatott irtóztató ütések. Egyikük épp volt ellenfelemmel, a természetmágussal döngölte a falat, de olyan erővel, hogy a harmadik mozdulatnál a fickó teste egyszerűen szétszakadt. Ennyit a segítő erőkről.

A levegőt időközben megtöltötték a védő-és támadó-varázslatok színes egyvelege. Némelyik bevált, és ártalmatlanná tett egy-két óriást, de a végkimenetel nem lehetett kétséges.

Néhányan a levegőbe emelkedtek, ezek többsége átvészelte az első rohamot. Alig párnak kapták el csak a lábát, és szakították ki tőből. Én a lépcsőt választottam, mert azon nem férték el a gölemek. Árnypalástot szőttem magam köré, kikerültem egy két darabban haldokló fényvarázslót, majd felsurrantam az emeletre. Egy kisebb termetű bronzgölem - hogy ez a nyomorult Navizh mindenre gondolt - utánam eredt, de kis időre sárrá változtattam a lépcsőfokokat, így nem tudott követni. Rozsdás, barna képébe nevettem és megfordultam.

Az emeletre is telepítettek gölemeket.

Csoda, hogy a felém dübörgő monstrum alatt nem szakadt le az emelet. Háromszor akkora volt, mint én, az ökle pedig mint egy kovácsüllő. Gyorsan jeget idéztem rá, hogy lelassítsam kicsit, de úgy rázta le magáról a fagyot, hogy meg sem torpant. Kétségbeesetten próbáltam beugrani egy nyitott ajtón, ekkor azonban egy jókora savnyíl találta telibe a rohmozó gölemet. A behemót megfordult. Kinéztem a háta mögül, és Navizht pillantottam meg, ahogy éteri széltől lobogó hajjal újabb varázslatra készül.

- Idióta - csóváltam meg a fejem. Minek avatkozik bele? Én nem tenném.

Én is elmormoltam egy inkantációt, a Homálygyík Igéjét. Bőrömön pikkelyek halvány lenyomata jelent meg, ujjaimon karmok nőttek. Megeresztettem egy hosszú szisszenést, aztán felkapaszkodtam a falra, onnan pedig a mennyezetre. Sikertől elsurrannom Navizh és a gölem feje fölött, miközben vendéglátóm épp hálóval fonta be megvadult házörzőjét. Egyre csak az járt a fejemben, vajon ki ragadhatta magához a gölemek irányítását a varázslóktól, no meg a király kedvenc mágusától?

Odalent villant valami, engem pedig olyan hőhullám csapott meg, hogy majdnem leszédültem a plafonról.

Valamelyik tökkelütött magmagejzirt nyitott a földszinten. Remek, gondoltam, búcsút mondhatok az aranyaimnak. Dühösen sziszegve próbáltam megkeresni a tetőre vezető járatot.

Az eső már elállt. Hűvös szél fújt, amelyet a benti kavalkád után még hidegebbnek éreztem. A Homálygyík hatása már elmúlt, én pedig fázósan, és kissé tanácstalanul topogtam a kastély tornya melletti sík tetőrészen.

Körülnéztem. Úgy látszott, senki másnak nem sikerült felszöknie, vagy esetleg más kiutat talált ebből a halálos szorítású csapdából. Mindegy, nem is nagyon érdekelt. Olyan helyet kerestem, ahol könnyen le tudnék ereszkedni a földre, és itt hagyhatom ezt a poklotlant.

Dobbanások zavartak meg vizsgálódásomban. Egyenletes, döngő léptek, amelyek egyre közeledtek.

– Nem hiszem el... – suttogtam. – Nem lehet!

De. Nem is egy, hanem két gólem bukkant ki a torony mögül, és szegezte rám üveges tekintetét. Üreges acéltestük alatt nem szakadt be a tetőszerkezet. Valami nagyon csúnyát kívántam házigazdámnak, és mély lélegzetet vettem egy komolyabb varázslat kimondásához.

– Gondoltam, hogy ha valaki, te képes vagy megúszni.

Megfordultam a hangra, majd kesernyésen elmosolyodtam.

– Azt hiszem – mondtam –, most már én is hívhatlak testvérekné, Navizh.

Volt barátom felnevetett. Közelebb lépett, megigazgatta kissé tépett köpenyét.

– Ahogy csak akarsz, barátom, ahogy csak akarsz. Lényeg az, hogy befejezzem veled is, mint a többiekkel. Tudod...

– Ne! – emeltem fel a kezemet. Közben egyfolytában a Hívás litániáját ismételtettem szellemhangon. – Ne kezdj el dicsekedni! Nem érdekel, mit miért tettél. Komolyan. Inkább essünk túl rajta.

– Rendben – felelte Navizh kissé sértődötten. Megkerült, és a két gólem közé lépett. – Man'feldet persze érdekelte, hogyan vettem át az uralmat a gólemek fölött, és miért öletem le velük mindenkit. Hátrálás közben egyfolytában kérdezgetett. Válaszoltam neki, legyen meg az öröme. Persze nem sokat tudott kezdeni ezzel a tudással, miután egy kristálygólem kettétörte a térdén... No csak azért mondtam el, mert tudom, egymás vére szomjaztatok. Tekintsd utolsó szívességné egy régi baráttól.

Nem válaszoltam.

Hívlak, kiáltottam magamban, hívlak, gyere már, te átkozott!

– Szívesen. De mit is várhattam volna tőled. Ég veled, testvérem a Sötét Úton!

Intett a gólemeknek.

Egy cserép sűrűlő zajjal szánkázott le a tető meredek lejtésű részéről. Navizh és a gólemek megdöbbenően egyforma mozdulattal fordultak a zaj felé. Olyan teremtmény imbolygott előttük, amely láttán még a király mágusának is elkerekedett a szeme.

– Végre ideértél, nyomorult húshegy – morogtam a meláknak, aki nem is olyan rég még hintóm bakján ült. Kristályhegyű harci kalapácsot lóbált könnyedén irdatlan kezében, mintha csak a szél mozgatná. Varratokkal, forradásokkal teli testén csak egy ágyékkötőt viselt, de én tudtam, nem zavarja a fagyos szél.

Minden hatalmamot beleadva előrelöktem a velem szemben álló hármast egy energiakúppal. Navizh elterült a cserepeken, házörzői csak fél térdükre roskadtak. Teremtményemnek azonban ennyi is elég volt. Pörölyével bezúzta az egyik fejét, majd fordulásból a másik mellkasába vágott.

– Tudod, Navizh, és hát biztosan tudod – sétáltam oda a megtépázott, kábult varázslóhoz, miközben testőreink egymást csépték – a homonkulusz is egyfajta gólem, csak húsból és vérből készült. Az én vérem is benne kering, és ezért téphetetlen – figyelsz rám, Navizh? – Téphetetlen kötelék feszül köztünk. Még te sem tudtad irányításod alá vonni.

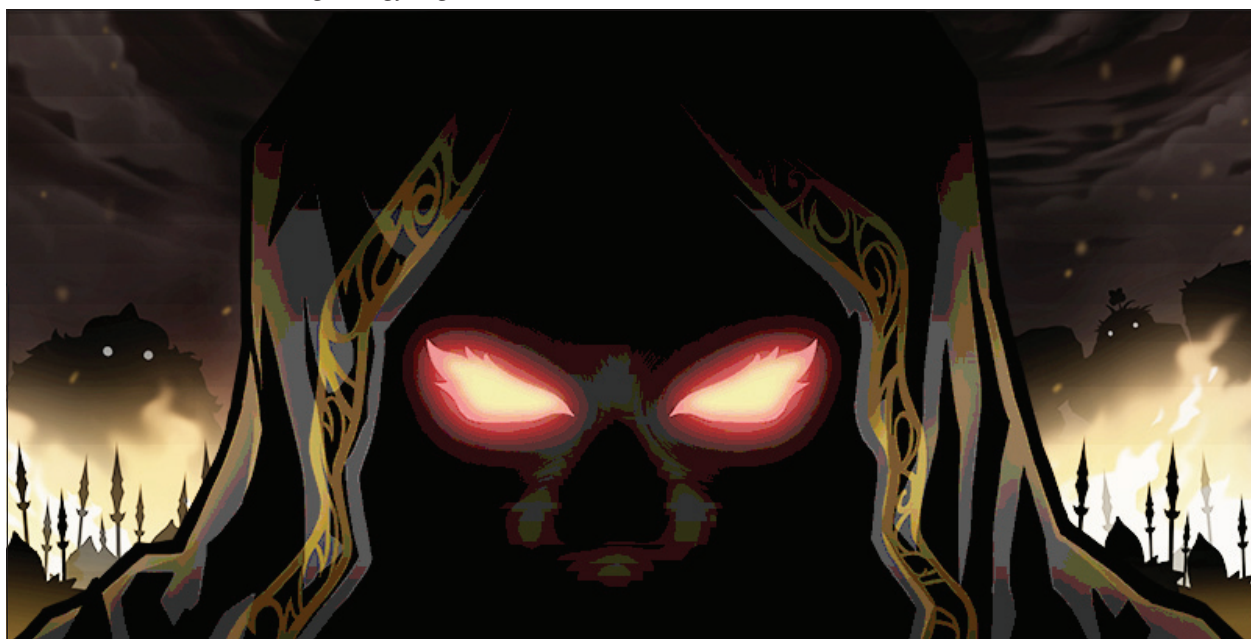
Arcon rúgtam, és figyeltem, ahogy lebukfencezik a saját kastélya tetejéről.

– És még valami! – ordítottam utána dühösen. – Idén én nyertem volna azt az átkozott versenyt! Erre akár mérget is vehettél volna! Idióta!

Kibontottam ingujjamat, és miközben homonkuluszom az odalenti gyepe szórta a gólemek maradványait, kipergettem a benne rögzített kártyalapokat. Vörös szememmel csak én láthattam a hátoldalukon virító jelzéseket, más nem. Figyeltem, ahogy a szél beléjük kap, és mindet kelet felé sodorja.

Nyertem volna. Mint mondtam, az eszemben bízom, nem a szerencsében.

Hematith

Kôbe zárt szavak

Jack Carmodyt tudatát elborította a sötétség, szájában keserű íz áradt szét.

Ösztönei támadást jeleztek, résen kellett lennie, ha meg akarta védeni a kocsijához tartó színésznőt. A haját lófarokban hordó testőr arca kifejezéstelen maradt, de napszemüvege mögül feszülten pásztázta az áruház parkolóját. Hirtelen előreleandult, és lerántotta gyanútlan ügyfelét egy robosztus Hummer fedezékébe. A következő pillanatban dobhártyarepesztő robbanás vetette szét védené BMW-jét.

A nő rémülten zihált a forró betonon. Bár remegett a soktól, ösztönei megsúgták, ha testőr nem reagál időben, már halott lenne.

Alig halványodtak el a tűzoszlop fényei, Carmody fel pattant, és a távolabb futásnak eredő kapucnis alak után eredt.

Rögtön jövők! – vetette oda védencének.

Rohanás közben rántotta elő hónaljtokban lapuló fegyverét, és tüzet nyitott a menekülőre. A revolver mennydörögve elsült, és a támadó összerogyott. Sérülése nem bizonyult komolynak, üldözője találata éppen csak súrolta a vádlóját. A testőr hátrahajtván a csuklyát ellenfele fejéről, gyűlölködő, betegséget sugárzó szempárral találta szemben magát. Carmody hátrabilincselte a fickó csuklyáját, és kívárra a rendőröket. Miután magukkal vittek, visszasétált a sokkos állapotban remegő nőhöz, és fogta a kezét, amíg a mentők is megérkeztek.

– Jöjjön velem, Jack – kérte Ellen a megrázkódtatástól gyenge hangon, miközben az ápolók ráfektették a hordágyra.

Carmody sóhajtva engedett a kék szempár csábításának, bár tulajdonképpen lejárt a megbízatása, hisz rács mögé juttatta a névtelen fenyegetőt.

Ellen Lawson, a népszerű filmszínésznő a legjobb védelmet akarta, Jack Carmody pedig legalább akkora bálványának számított a szakmájában, mint ő a filmiparban. A testőr tiszteletdíja csillagászati összegre rúgott, a díva mégsem sajnálta a pénzt. Hamarosan szembesült a férfi némaságával, fogyatékosága azonban jelentéktelennek tűnt hatékonyágának fényében.

A testőr lágyan simogatta a nő selymes kézfejét, mialatt a mentő elindult velük. Tudta, nem kéne az érző szívű védőangyal játszania, de nem tagadhatta vonzalmát. Tevékenysége során máskor is előfordult ilyesmi, ám mindig sikerült elkülönítenie a munkát a személyes érzelmektől. Mivel bevált recepteken nem szívesen változtatott, emlékeztette magát, hogy csak átmeneti résztvevője védené életének.

Ellen saját szobát kapott, és szeretne volna, ha Carmody vele marad éjszakára, a férfi azonban tiltakozott, mert ezzel túllépték volna a főnök-alkalmazott kapcsolatot. A nő végül csalódottan útjára engedte, a testőr pedig könnyebbülten kilépett a kórház kapuján.

A színésznő fátyolos tekintettel leste az ablakból távozását, arcára feszültséget rajzolt a kétségbeesés, miközben lelkében örült tervek fogantak.

Két nap múlva kiengedték. A külvilág úgy ünnepelte, mintha halálos kórral küzdött volna meg. A lapokból megtudta, megszállott merénylete a Robert Shane Francis névre hallgat, és azt vallotta a nyomozóknak, azért tört Ellen életére, mert a nő boszorkányégetők ivadéka, akik maglyára küldték elődeit.

A nő örült elfogásának, az viszont bántotta, hogy testőre nem jelentkezett többé. Emésztette a vágy Carmody iránt, aki szintén vonzódott őhoz, de ennek ellenére úgy festett, sosem hall róla többet. A nő úgy érezte, tennie kell valamit, amivel mozgásba lendíti a Sors kerekét. Miután kiengedték a kórházból, újra droghoz nyúlt, mintha sohasem hagyta volna abba a kokain szedését, a bódulat hullámain pedig megérkezett a várva várt ihlet.

A Francist őrző fegyház igazgatója le akarta beszélni a

boszorkánymester meglátogatásáról, Ellen azonban makacsul ragaszkodott elhatározásához, míg végül megkapta az engedélyt. Alvilági kapcsolatai révén szerzett egy revolvért, ami semmilyen fém alkatrészt nem tartalmazott, és probléma nélkül elfért az alsóneműjébe rejtve. Szívott egy kis kokót, hogy kizárja a combja közt lapuló fegyver hűvösét, aztán amikor úgy érezte, készen áll, útnak indult vadonatúj BMW-jével a Baucher Street-i megyei börtön felé.

Jack éppen távozni készült a városból, amikor megszóltak az agyában a vészcsengők.

Carmodyt Afrikában hozta össze az élet Van der Metz-el.

Az egyik helyi csapszékben ismerkedtek össze, és hamarosan whiskyvel is megpecsételték új keletű barátságukat. A savanyú hollandnak hiányzott a bal karja, mégis őt tartották a legjobb bérnyílkosnak a Kongótól keletre. Carmody csillogó szemmel hallgatta történeteit, és mikor az elfogyasztott italmennyiség lehetővé tette, rákérdezett csonkulása okára.

A hollandus arcán árnyék futott át.

– A gonosz öregember vette el – vallotta be keserűen.
– Ha valakivel üzletet köt, sosem pénzt kér fizetségként.
– Miért kellett neki a bal karod? – értetlenkedett Jack.
– Mert fekete mágus – válaszolta rekedten Van der Meetz. – Vén, mint az országút, lelke sötét, akár a pokol. Arra fáj a foga, amire életbevágó szükséged lesz a közeljövőben.

– Tehát biztos halál vele üzletet kötni – állapította meg Carmody.

– Igen – hagyta rá beszélgetőtársa –, de így is, úgy is az a vége, nemde?

A félkarúnak igaza volt, mégis úgy tűnt, visszacsinálná az alku, ha tehetné. Két napra rá meghalt Brazzavilleben, amikor lelőtt egy helyi diktátort. Menekülés közben belezuhan a Grand Hotel Kinhasa nevű luxuszálló liftaknájába. Két egészséges karra lett volna szüksége az életben maradáshoz. Jack nem értette, miért nem csináltott művétagot, aztán rájött, hogy a varázsló nyilván megtiltotta.

Jack a testőrök közt akart Van der Meetzéhez hasonló hírnevet szerezni. Áldotta esztét, amiért kicsikarta a bérnyílkosból a fekete mágus címét. Részt vett a temetésén, de gondolatban már másik egy földrészen járt. A félkarútól kapott útmutatás Amszterdam koszos síkátorainak legmélyére vezetett. A girbegurba utcák egyikében akadt rá az öreg házára.

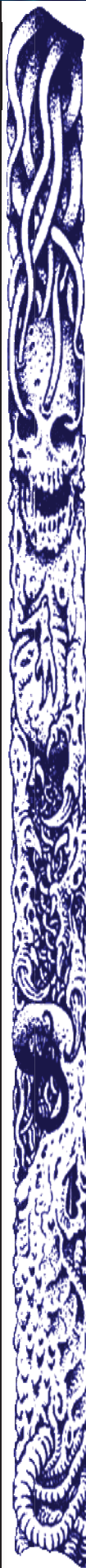
Kopogtatás közben rosszindulatú tekintetek lesték minden mozdulatát. Az ajtó nyikorogva kitárult, de senki sem állt mögötte. Az amerikai áthaladt néhány múzeumhoz hasonlóan berendezett szobán.

Felkavarodott a gyomra az előtte sorakozó tárolók háborzongató tartalmától. Levágott emberi testrészekkel szembesült, de látott egészen tartósított holtakat, és anyja méhéből kihasított magzatot is. Egy kevésbé elszánt ember elillant volna, ám ő nem futamodott meg. Kilazította hónaljtokban lapuló fegyverét, és továbbhaladt.

A gonosz öreg az utolsó szobában várta, egy penészöld fotelban ülve.

Robert Shane Francis gyanakodva meredt a zárkájában megjelenő Ellenre.

A színésznő számított a gyanakvásra, de abban bízott, el tudja hitetni a megszállottal, hogy az irányítja az eseményeket. Miután az örök magukra hagyták őket, némán bámulta egy pillanatig, aztán előrántotta az alsóneműjébe rejtett fegyvert.

- Megöllek, te rohadék! - Szavai korbácsütésként csattantak, mialatt Francisre szegezte a revolvert.
 - Csakugyan? - kérdezte a férfi rezzenéstelen arccal. - Mi értelme meggyilkolni egy haldoklót?
 - Az az én dolgom!
 A színésznő csökkentette a kettőjük közti távolságot.
 - Akkor lőj csak! - biztatta a boszorkánymester, és homlokát a fegyver torkolatához szorította. - Húzd meg a ravaszt!

Ellen szívesen kiloccsantotta volna az agyát, de a férfi halálával fikarcnyit sem jutott volna közelebb Carmodyhoz. Igazából azt akarta, hogy a háborodott elrabolja őt, cselekvésre ösztönözve ezzel a zárkózott testőrt.

- Képtelen vagyok megtenni! - sóhajtotta beletörődően.

Mesterként csalódottsággal eresztette le a fegyvert, szándékosan kiszolgáltatott helyzetben hagyva magát. A kartávolságon belül álló Francis rögtön megragadta a lehetőséget. Kicsavarta Ellen ujjai közül a fegyvert, aztán gyilkos tekintettel a nő torkához nyomta.

- Kiviszel innét, te szajha! - sziszegte, beteljesítve túsza titkos reményeit.

A penészzöld fotelban üldögélő öreg úgy bűzlött, mint egy rothadó hulla.

Ráncok szabdalta arcát bozontos ősz haj keretezte; horgas orra felett vörösen izzó szem meredt vendégére. Jack előtt fogatlan szájjúreg tárult fel, amikor házigazdája szóra nyitotta aszott ajkait, karomszerű körmeivel térdig érő, piszkosfehér szakállát simogatva.

- Üdvözöllek, barátom, már vártalak!

A vénség torz hangja varjúkárógásra és kenetlen alkatrészek csikorgására emlékeztette a férfit, ami sokat levont udvarias gesztusa értékéből.

- Ki maga? - kérdezte, amikor nagy nehezen összeszedte magát.

- Lényegtelen, ki vagyok! - csattant fel a feketemágus. - Tudom, mire vágysz, Jack! Még meggondolhatod magad, de nincs többé visszaút, miután alkut kötöttünk!

Jack úgy érezte, légiónyi teremtménnyel beszélget.

- Nem gondolom meg magam! - jelentette ki vakmerően. - A világ legjobb testőrei közé akarok tartozni!

- Tudom - bólogatott az öreg. - Megkapod, de adnod kell érte valamit, amin az életed múlik a jövőben! Gyere közelebb!

Carmody megbabonázottan lépkedett felé, míg karnyújtásnyi távolságba nem ért tőle.

„Csak ne a látásomat akarja” - gondolta remegve.

Az öreg kezében fűrtojás nagyságú rubin jelent meg.

- A legjobb testőrökkel emlegetnek majd egy lapon - közölte sejtelmesen -, de hagynod kell, hogy a hangodat ebbe a drágakőbe zárjam!

- Meg akar némitani? - kérdezte az amerikai.

- Ez a győzelem ára - szögezte le a varázsló. - Áll az alku?

Jack bólintott.

- Akkor készülj! - suttogetta a mágus.

A felragyogó rubinból ellenállhatatlan szívóhatás áradt. Az amerikai keserű íz érzett a szájában, miközben elméjére kavargó sötétség telepedett. Lelkét láthatatlan démon-

seregek marcangolták. Szeretett volna felülvölteni, de képtelen volt megszólalni. Végül térdre rogyott a varázsló előtt, aki elégedetten gyönyörködött az ujjai közt szorított drágakő földöntúli izzásában.

- Most eredj! - vetette oda a férfinak. - Nemsokára eljön a te időd!

Attól fogva egyetlen hang sem hagyta el Carmody ajkát.

A terminálban várakozó Jack azonnal tudta, hogy Ellenre veszély leselkedik.

Épp időben tért vissza a szállodába, ahonnan alig egy órája kijelentkezett, hogy elcsúszja a délutáni híreket. Mindegyik adó a színésznőt túsul ejtő Robert Shane Francis nevével zengett. Az FBI országos közlést adott ki az emberrabló ellen, és magas jutalmat ígért annak, aki információval tud szolgálni a bűnöző hollietéről.

Az ágyon heverő Jack elméjét megrohanták a sötétség gyermekei, elárulva, amit tudni akart. Carmody képzeletének vetítővásznán szemképráztaó élességgel jelent meg a boszorkánymester, aki áldozatát egy furgonba zárva a San Fernando völgy felé vette az irányt.

Az emberrabló elhaladt a Los Angeles River Csendes-óceánba tartó betoncsíkja mellett, aztán rátért a Mount Lukens hegyi szerpentinre. Néhány óra alatt felért a legmagasabb csúcsra, a Sister Elsie Peak-re, az elhagyatott barlangok egyikébe cipelve foglyát.

A testőr szédítő szakadékok látott a sziklaképződmény mélyén egy elhagyatott torony társaságában. A démonok elárulták neki, hogy valaha Kalifornia legkegyetlenebb szektái gyülekeztek az elrejtett templomban, melyet mágia védett a boszorkányság ellenségeitől. A férfi egy pillanatra Francis gondolataiba is beleshetett, aki a mélybe készült vetni foglyát, amint a hold feljön.

A kapcsolat végül megszakadt, és Jack zihálva az ágyon találta magát. Értésíthette volna a szövetségeket, de úgy vélte, nem vennék komolyan, ha bejelentené, hogy ördögimádók titkos barlangja lapul a hegyekben. Whiskyt töltött magának, lecsillapítva szívdobogását, aztán a szobai számítógépen rendelt egy Ford terepjárót.

Fél órával később úton volt a San Fernando völgy felé.

Az öreg pontosan tudta, mikor jön el valakinek az ideje.

A klienseitől beszerzett relikviák jelezték, ha tulajdonosuk végső fordulóponthoz ért. A vénség megfáradt porhüvelybe ősi gonosz szellemnek adott otthont, amely végtelenül élvezte a megvásárolt lelkek bukását.

Ezúttal Jack Carmody került halálos válaszfut elé. Az öreg kegyetlen mosolyra húzta aszott ajkát. Tudta, a férfi pokolra jut Mount Lukensen.

A démon nagyúr tenyerébe szorította a felizzó rubint, és türelmesen várakozni kezdett.

Amikor Ellen feleszmélt, már nem hatott rá a kokain keltette bódulat.

Francis a hegycsúcson mélybe taszította a furgont. A nő megsejtette, bármi történjék is később, elrablójának nem

áll szándékában visszatérni a sziklák közül. Gyalog folytatták az utat, és a boszorkánymester egy eldugott barlang bejáratához vezette, melyet avatatlanul sosem fedezett volna fel. A férfi bedugta bal kezét a sziklafal egyik repedésébe, és beindította a bejárat nyitószerkezetét.

Ellen borzongva nézte a férfi véres ujjait, aztán botladozva követte a megszállottat. A sziklafal zajtalanul összezárt mögöttük. Francis kiragadott egy fáklyát az egyik fali tartóból és meggyújtotta.

– Kezdjen el énekelni, méghozzá rögtön! – parancsolt foglyára.

Jó példával járva elől rázendített egy zsoltárra. A tempolmi ének groteszk gúnydalként visszhangzott a boltozatos termekben. A színésznő nem szívesen fogadott szót neki, de a sötétség borotvaéles karmokat növesztett és felhasította a jobb alkarját. Zokogva belekezdett egy gyerekdalba, ami véget vetett a gonosz erők támadásának.

– Átok védi a barlangot – árulta el Francis. – Az inkvizíció pribékei lopakodva járták az éjt, a sötétség követéire vadászva. Elődeim varázslatot szöttek a betolakodók ellen. Ha valaki zajtalanul próbál bejutni, a sötétség meglevenedik és darabokra tépi. Őseim imákat mormolva közlekedtek a folyosókon, különben az Őrzők őket is szétmarcangolták volna.

A férfi újabb énekbe kezdve egy toronyhoz vezette foglyát, melynek lábánál szédítő szakadék tátongott.

Carmody szürkület előtt felért a csúcsra bérelt terepjárójával.

Nem akarta vesztegetni az időt, ezért hívni kezdte a sötétséget, és rövidesen megérezte a keserű ízt a szájában. A démonok életerejét szipolyozva a boszorkánymester barlangjához vezették.

„Csak annyi erőm maradjon, hogy megránthassam a ravaszt!” – rimázkodott gondolatban.

A megszállott vértől feketéllő hasadéka csúszta a kezét, és kitapogatta a nyitószerkezetet. Láthatatlan segítői jóllakottan magukra hagyták, ő pedig tanácstalanul simogatta a nyílásban lapuló késeket, míg végül ráébredt: emberi vér a belépődíj. Mély vágás nyílt a tenyerén, amikor megszorította a pengék egyikét. A következő pillanatban a rejték hely kitárult, megnyitva előtte az utat az ellenség birodalmába.

A dohos falak magukba szívták Francis bűzét és Ellen parfümjének illatát. A sziklafal bezárult Jack mögött. Tapogatózó ujjai fáklyára akadtak az egyik falmélyedésben. Lángra lobbantotta az öngyújtójával, aztán nekivágott az előtte húzódó folyosónak.

A sötétség egyszer csak életre kelt. Ösztönei megsúgták, egyetlen kiáltás elűzné az Őrzőket, ámde képtelen volt hangot kiadni magából. A homályból a gúnyosan dudorászó boszorkánymester körvonalai bukkantak elő. A megszállott elégedetten figyelte a démonok támadásától térdre rogyó Carmodyt.

Jack nem törődve a sebekkel lehunyott szemmel koncentrálni kezdett az amszterdami házra, ahol eladta a lelkét a világ leggonoszabb öregemberének.

Az aggastyán megérezte Carmody ellenállását.

Lázadása örömmel töltötte el, mert nem szerette, ha ügyfelei feladták a harcot. Behunyta a szemét, és egy rég elfeledett, furcsa nyelven hatalommal teli szavakat kezdett mormolni. A rubin felforrósodott az ujjai között, mintha a kiragadott volna egy marék lávát a legközelebbi vulkánból.

A vénség ugyanúgy átszellemült, mint ellenfele. Élvezte áldozata gyötrelmét. Nem volt számára kétséges, hogy az amerikai elbukik, akárcsak elődei.

Részesen akart lenni a kéjes pillanatnak, amikor az Őrzők darabokra tépik.

Jack elsüllyedt a saját testében, mint valami ingoványban.

Rendszeresen meditációi révén könnyedén elérte azt az állapotot, amelyben nála hatalmasabb erővel is beszéllhatott. Az Őrzők veszett dühvel marcangolták,

a vénség pedig támadásba lendült amszterdami odúja mélyén, karmai közt a hangját fogva tartó rubinnal. Jack összpontosított, hogy üvöltést csikarjon ki a torkából. Erők és ellenerek feszültek egymásnak, mialatt vér patakzott a testén keletkezett sebekből.

Az öreg kemény ellenfélnek bizonyult. Úgy tűnt, nincs értelme a küzdelemnek, mert nála nagyobb harcosokat is térdre kényszerített már. Jack felfogta, ha nem történik csoda, elveszett, míg a külső világban darabokra tépik a démonok.

Ekkor valami olyasmi történt, aminek esélye egy volt a millióhoz.

Az egyik tárolóban fagyos tekintetű, kék szemgolyó villant fel. Az összegyűjtött lélekadósok egyike ugyanakkor került válaszfal elé, amikor Carmody az aggastyán ilyen helyzettel még sosem találta szemben magát hosszú élete során. Az egykori tulajdonos, egy Jacques Arnaud nevű magánnyomozó kritikus ponthoz érkezett, melynek során mindkét szemére szüksége lett volna. Az öregember meglepetésében a pillanat tört részére kibillent a koncentrációból.

Carmody torkából kitört az évek óta elfojtott üvöltés.

A húsát marcangoló Őrzők köddé váltak. Az amerikai hangjától megrázkódtak a sziklák. A boszorkánymester fülét befogva térdre esett.

A vénember kezében szorított drágakő cseppfolyóssá olvadt, aztán szétrobbant. Kitágult pupillával bámulta az arca felé száguldó rubinszilánkokat, de mit sem tehetett ellenük.

A drágakő tüzesen izzó darabjai olyan gyorsan fúródtak az agyába, hogy üvölteni sem maradt ideje. Teste üszkös pernyeként hullott a padlóra.

Az üvegezett tárolókba zárt testrészek szintén az enyészet martalékaivá váltak. A gonosz szellem bosszúsan tovasodródott levegőben, és új gazdatestet kereset. Eddigi léte során Carmody volt az első, aki kicsúszott a karmai közül, amit nem úszhatott meg büntetlenül, hiába élte túl a végső próbát.

A démon nagyúr jól szabott zakóként magára öltött egy romlott papot, aztán felkacagott, mert tudta, a testőr hamarosan nagyon csalódott lesz.

Jack előhúzta revolverét és a boszorkánymesterre szegezte.

Francis nem adta fel a harcot. Fenevadként rontott ellenfelére, mintha pusztá kézzel akarná megölni. A testőr korántsem bánt vele olyan kesztyűs kézzel, mint először. Teketória nélkül az arcába lőtt, és szenvtelenül nézte, ahogy a férfit néhány lépéssel továbbviszi a lendület, mielőtt összerogy.

Odabotladozott a tetemhez, és megállapította a halál beálltát. Nem sokkal később szíve hölgyére is ráakadt az utolsó barlang mélyén várakozó toronyban.

Ellen elborult tekintettel bámult az alant tátongó mélységbe.

Jack tudta, ha valaki túl sokáig néz a mélybe, a mélység visszanéz rá. A színésznő észre sem vette, ki áll mellette. Elborzasztó dolgokat látott odalent, melyek megölték benne a józan ésszt.

Carmody magához ölelte, mint egy gyermeket, aztán zokogni kezdett, engedve elfojtott érzelmeinek.

– Drágám – hebegte elfulladó hangon –, minden rendben! Nem vagyok néma többé!

Jack szívét iszonyat járta át, amikor meghallotta a saját hangját. Csüggedten a padlóra rogyott, aztán hahotázni kezdett az örültek vészjósló röhögésével, megértve, hogy ellenfele gúnyt űzött belőle.

A szájából előbugyborékoló torz orgánus varjúkárogásra és kenetlen alkatrészek csikorgására emlékeztetett.

Maggoth

Cethal árnyékában úszni

Kamaszkoromtól álmodtam a halálomról. Szétdúlt vánkosomon riadtam ilyenkor, kivert a hideg veríték. Az ablakon bevágó holdfény hullámzó mintákat rajzolt a falra – ki tudja, mi úszkált a kavargó árnyak között. A mellkasomat pántolás szorítás lassan engedett. Reszkető kézzel kerestem a szívem tájékán azt a lött sebet, amely az imént végzett, és mégis, csak a jövőben végez majd velem.

Féltem és titkolóztam. Kihez fordulhattam volna ezzel a jelenéssel?

Emlékfoszlány az előző életemből – ezzel hitegetett a Victoria Streeten tanyázó látnok. Igazi varázslóra nem futotta, bár kétértelmű tanácsaiért cserébe ez is megköpasztott. Cigánykártyából vetett nekem sorsot. Emlékszem, hatujjú balját hosszan pihentette a foszlott szegélyű kartonlapokon, úgy mormogott. Lakkozott körmei tükrében megpillantottam magamat, és ez érthetetlen rémülettel töltött el. Meg sem vártam, hogy savanyú mondataival utamra bocsásson. Köszönés nélkül elmenyültem.

Egyenes út vitt az Akadémiára, a királyi foszfóroszok hamar rám találtak, hisz bennem is megvan a szikra. Százeezerből egy – mindössze ennyien bírják az isteni adományt. A babonás tömegek pedig félelemmel elegyes irigységgel pillantanak rám, nyomorúságos egyre, csak mert képes vagyok repülni, vagy színarannyá változtatni a keramitkövet. Bazári mutatóványokra.

Tudós mesterek keze alá kerültem, és kiváló tanítvány lettem, mert egyre sürgetőbbben foglalkoztatott a meghalás.

A könyvtárban átvirrasztott éjszakák során végleg megbizonyosodtam arról, hogy a saját halálomat látom előre. Nem tudtam, mitévő legyek. Más talán földadta volna ezzel a teherrel. Bennem is megfordult, hogy átszököm a kontinensre, fölveszem a papi rendet, úgy talán elbújhatok egy alpesi kolostorban. De gyötört a kíváncsiság is. Vajon az égiek milyen hosszan mérik az életem fonálát?

Kalkulusokat és horoszkópot írtam. Prekognitív egyenletek és vad konstellációk sorakoztak a jegyzetlapjaimon. Minden időmet fölémérsztette, de végre sikerült ingatag részeredményeket kivajúdnom. A jövő legvalószínűbb vázlatait már föl tudtam rajzolni. Színei és mintái mindössze egyetlen végzetes percben mutatkoztak meg előttem. Hét évem maradt hátra az életből.

Neveket ma óvó jelek kíséretében ejtik ki agg mesztereim, pedig régebben ígéretes növendéket láttak bennem. Biztos előmenetellel, mesés jövedelemmel kecsegtettek. Egyikük katedrát jósolt számomra, másikuk a parlamentben szeretett volna látni. Mikor felfedtem nekik az én magasztos-titokzatosnak gondolt végzetemet, fölnyenes legyintettek. Tekintélyes bajszukat simogatva azt dörmögték, a Magisztrátus vagy a Belső Kör teljhatalmú tagjaként nincs félálom holmi pisztolygolyótól.

Hittem is a szavukat, meg nem is. Elgondoltam, milyen lehet egy udvari jelszolga vagy apokrisztárius élete. Ezerkötetes könyvtáram szomszédságába építtettem volna tágas műhelyemet, és nyilván tízezer vert ezüstöt is megkeresek évente, ha így alakul az életem. Arról ábrándoztam, hogy súlyos hivatali teendőim után kétlovas kocsimmal hazaérkezem parkkal övezett, külvárosi udvarházamba. A fák lombján rezgő alkonyi fényben sétálok a kis meditációs teraszhoz, hogy mozaikpadlatán töltsem a teaíg hátralévő időt. Nyilván meg is nősültem volna.

Ehhez képest ördögös rém és államellenes felforgató lettem, akinek halálos ítéletét Ófelsége, a királynő látta el kézjeggyével. Könyvtáram persze van, de a többi hasznalatosság – különösen egy feleség – nem hiányzik.

A régiek szerint a házasság úgyis csak önzés kettesben.

Nincs köze a leheletszaskasztó magasságokhoz és megalázó mélységekhez, amelyeket megjártam. A gonosz istenek olyan csodát vetettek elém, amivel nem tudtam mit kezdeni: éretlen, halálraszánt novícius voltam csak. Találkoztam Inés-szel.

Jött ez a félénk, aprócska lány, és csillogó, zöld szeme sarkába mosolygóránckok szöktek varázstsütése. Puha csönd borult a városra, ahogy Érosz lélegzetvisszafojtva hajolt közelebb. Lámpasorok meleg visszfénye csilingelt a Piccadilly nedves kockakövein. Kézenfogva sétáltunk. Fölfoghatatlanul hatalmas jelenlét nehezedett ránk: nem tolakodón, de egyszerre ijesztően és csodálatosan, az élet eleven lüktetésével.

Máig beleborzongok, ha visszagondolok arra az estére. Úgy képzelem, ilyen pazar és félelmetes lehet egy bálna árnyékában úszni az óceán tágas, zöld mélységeiben: látni roppant tömegét, amint ráérőn és megállíthatatlanul siklik, végigsimítani kagylótól kérgező bőrén, amely alatt embernagyságú szív dobog.

De minden csoda három napig tart. Inés úgy ment el, hogy vissza sem nézett. Később egy szépreményű gentleman oldalán láttam viszont. Akkor még nem tudtam, hogy éppen ez az ember, Sir Timothy, pisztollyal a kézben játssza majd a főszerepet halálom éjszakáján!

Egy antik mester töredékeiben olvastam, hogy a szerelmes kicselezi az időt. Próbálkoztam én is, de közben majd' beleőrültem. Az Erünniszek egyike, egy újabb zöldszemű hölgy szegődött társamul.

Fogytak az éveim.

Csőndben a magas művészetek doktora lettem. A királyi regiszterben a dr. thaum. rövidítés került a nevem elé. Nem szégyenkeztem gyatra vizsgaeredményeim miatt, nem érdekelt már rang, poszt, titulus. Arra vetemedtem, amire a családott szerelmesek minden időben hajlamosak. Háborúba mentem.

A kötelező állami szolgálatot a flottánál váltottam meg: másfél évet töltöttem az Indiai-óceánon a gyarmati viszályokban. A Föld túlfelén a tenger kék volt, a harc tikasztó, a halál aratása bőséges. A rákövetkező két esztendő, amit egy dzsungelszéli kereskedőállomáson, az egyik legvadabb hasadéknál, az Örvény közelében szolgáltam le, már buzgó kutatómunkával telt.

Kitüntetések tűzték a mellemre, mintha bizony varázslataimmal fölverte olyan kitűnő teljesítmény lett volna túlélnem. Nem is ez volt a lényeg. Ostobaságokat műveltem, ájulásig zsigereltem magam, és ez ideig-óráig hatott. Fűtött a vágy, hogy bebizonyítsam: ha a szerelemtől nem is, de saját halálomról én döntök, senki más. Inés nyomasztóan szép mosolya négy ütközetbe is belekergetett.

Lőporfüstöt szagoltam és franciákat gyilkoltam, mert azelőtt sosem tettem ilyet. Ez volt Inés ellenszere, az újdonság tapasztalása. Az elvesztett szerelem toportyángondolata végig a nyomomban koslatott. Ha megpihentem, belém mart. Egyre csak üzött előre egy százszor átélt, végzetes pillanat felé. Sok mindent megértettem az Egyenlítő ege alatt.

De közeledett a halálom napja, és nem bírtam tovább Inés nélkül. Sem ölelni, sem felejtetni nem tudtam – ez megőrjített. Fájt már a hiánya. Látnom kellett őt, ezért tértem vissza Londonba. Úgy hittem, az a végzetes pisztolygolyó bárhol megtalálhat.

Ijesztő hatalmam láttán irigyeim megszapordtak. Náluk csak érdek-barátaim lettek többen, akik mind tudni szeretnék volna, mi a titok. Mecenálták könyvem, amelyben kifejtettem „az antik auctorok forradalmian új fordítását.” Csodabogárnak hittek, akinek agyára ment a füledt, trópusi klíma. Az orgiákról, tömeghisztériáról és

széttépett áldozatokról szóló pletykák csak később terjedtek el...

Nem volt visszaút. Nem titkolhattam, mire vagyok képes. Felbukkantak az első követőim. Tanítványomul ajánlkozott néhány ostoba ifjanc az Akadémiáról. Zömüket elzavartam. Az újságban hajmeresztő eseményekkel hoztak összefüggésbe. Én pedig lassan, de biztosan fölkészültem, hogy eleget tegyek egy kötelezettségemnek. A félállati mámor, a hipnózis vagy a nekromancia eszköz volt csupán. A meggyőzés mestere lettem.

A dzsungelmélyi falvakból származik ez a lebírhatatlan erő, amit öreg tanáraink és a Lordok Házának tagjai egyként félnek. A gyarmati népek tarka rítusait nehéz befogadni a mi pallérozott fajtánknak, amely tudományt alacsonyította a mágiát. Minden formuláns varázslat, amelyet a kategóriák bilincseiben, vérrel-verejtekkel magoltam az egyetemen, olyan erőtlennek tűnik. Milyen meddő és fakó a bakkhánszók szilaj dühéhez, vagy Pán élveteg zenéjéhez képest!

Valójában nem tanultam ki a maláj és a polinéz mágiát, mint azt sokan hiszik. Nem bolondultam meg, csupán egyetlen hívást mertem megkísérelni. Jó nekem a görög hagyomány, amelyben fölöttem. Pedig az évszázados elnyomatás ellenére sok különös és ijesztő talányt megőriztek ezek a vad törzsek.

Elmerültem a mitológiájukban. Leírtam történeteiket, amelyeket ők szájhagyomány útján vagy óriás kőszobrokba faragva örökítenek tovább. Sámánjaik nem félnek a saját lelkük mélyén lappangó borzalmak, isteni szikrától. Ez a titkuk. Nem akarnak elfelejtkezni az elmúlásról, halottaikat nem ássák el, nem mérlegelnek. Átadják magukat az élet iszonyú lüktetésének. A tenger-mélyi birodalmakban együtt úsznak a cethalakkal, megalkusznak a homály szörnyeivel és csata előtt vitustáncba kergetik a törzs minden harcosát.

Az a néhány boldogtalan, aki előttem ilyen témában kutatott, kontár hírében, elfeledve halt meg. Birodalmunk nagyjai nem értik, milyen gyeplő és nyereg nélkül, szőrén ülni a vágázó lovat. Nem érdekelt, hogy megfosztottak a doktori címetől, hogy indexre tették az írásaimat. Elszabadítottam valamit, amiről mestereim álmodni sem mernek: saját magamat.

Igen, jártam az alvilágban, és szót váltottam a holtak szellemével. Énnekem működnek az antik receptek és rítusok, amelyekről tudós professzorok csak borzadva, rossz latinsággal, elméletben értekeznek. Az alvilágot a fájdalom nyitja, és én ismerem a fájdalmat, mert Inés már nem az enyém.

Utóljára még láthattam őt. Nyilván az égiek terelték az utamba, mert a leveleimre nem válaszolt. A tekintetünk összekapcsolódott, ő felismert és megrémült. Ki tudja, milyen hírem kelt már akkor? Aurája föllobbant, mint a rőzsetűz, én pedig – gyávaságból vagy tiszteletből – lestőttem a szemem. Csak azután mertem rápillantani, hogy elsétáltunk egymás mellett; szót nem váltottunk.

Most itt heverek a szalonban és a véretem puha perzsaszőnyeg issza föl. Szemem előtt csomózott minták tengere; hajók és óriás cethalak hullámanak. Ismerősek, láttam őket álomban ezerszer. Vasíze van a számnak. A lépcsőház felől csípős füstszag kúszik, fölgyújtották a házat. Sir Timothy nem tévovázott, egyenest a szívembe

rőpítette a golyót, mielőtt felolvasta a vádpontokat. Nyilván közölték velem, jobban jár, ha nem hagy megszólalni.

Más alkalommal talán elhamvasztom a fogdmegejeivel együtt. De újból letaglózott a felismerés: Inés ezt a tompa rendőrhivatalt választotta helyettem. Mást vártam, méltó ellenfelet. Párba jára készültem, legalább egy elmés szócátára – Sir Timothy ehelyett otromba módon agyonlőtt.

Meglehet, így volt megírva. Helyére zökkent az idő, én pedig lassan, reszketeg tagokkal feltápáskodom. A dohányzóasztalon még ott a maradék brandy, legurítom, hogy megnyugodjak valamelyest. Hallom, hogy a kúria földszintjén már ropognak a lángok. Kint, a parkerdőben, a fák lombjának rongyszőnyegén átféherlik a Hold. Ideje indulnom.

Formosan valamelyik öreg fejevadász mesélt nekem először egy tragikus hősről, a törzs legendás harcosáról, aki majd' beleőrül kedvese halálába. Egyből megtetszett ez a történet. A legenda szerint viszály robban ki a szomszédos szigetek népeivel, de a harcosnak nem veszik hasznát, amíg szerelmét siratja. Csak úgy tudja ismét kézbe venni az újat és saját sorsát, ha megszabadul fájdalmától. Meghozza a döntést: előszólítja az Örvény peremén lakók egyikét, aki, vagy ami kíváltképp járatos az efféle praktikákban.

Alku köttetik. A harcos rábízta a szívét kerek száz esztendőre. Az Örvény peremén lakó lény mindössze hetet kér cserébe valami mélységben lakó emberekből, vagy halemberekből – ennek a fordításában nem vagyok biztos.

Mindegy is, tőlem egészen más tróféákat kért...

A sámán, akitől a hívást tanultam, óva intett. Pedig meg kellett szabaduljak attól a testrészemtől, amelyiket átjárja majd a pisztolygolyó. Végére ez is egy megoldás. A szívem (vajon dobog még?) most sokkal biztonságosabb helyen pihen, mint a műhelynaplóim, amelyeket a Lloyd&Square ügyvédi irodánál, álneven helyeztem letétbe.

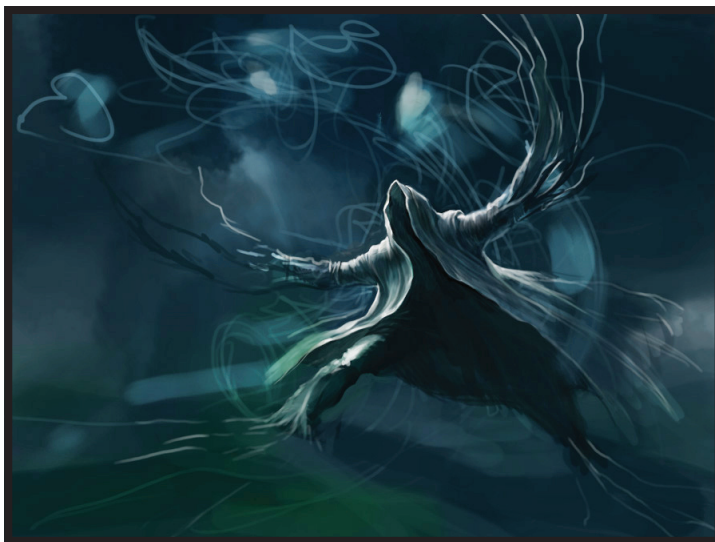
Amerikába megyek. New Englandben vettem birtokot, ott húzom meg magam egy időre. A jövőm már nyitott. A magam ura vagyok, ráadásul dúsgazdag és befolyásos. Az Ákherón vízen túl ugyanis fecsegnek a holtak, hogy megízlelhessék a vért. Zsarolhatók és sok titkot ismernek. Titkokat, amelyeknek igazán csak az élők közt venni hasznát. A potentátok, akiket ebben a fenti világban megarcoltam, alkalmasint megjuhászodnak, ha látják, nem lehet egykönnyen megszabadulni tőlem. Elvégre én tudom, milyen iszonyú egy bálma árnyékában úszni az Örvény peremén.

Persze próbálkoznak majd. Különösen azután, hogy teljesítem az alku rám eső részét. A következő kivégzőosztag látogatása már nem lesz ilyen diszkrét és csöndes.

Azt hiszem, addig is megölöm Sir Timothy-t. Nincs más lehetőségem: ettől talán megjön Inés esze. De ha mégsem: időm, mint a tenger. A köztünk feszülő kötelék erősebb a meghalás mechanikájánál.

Szeretni fog.

Kojer Attila

Pustitius

Elismerem, mostanra ez a falura néző huzatos ablaknyílás lett a kedvenc helyem, innen tudom a legjobban szórni az átkokat. Térdemet szokás szerint a falnak támasztom az ablak alatt, amely a csípőm magasságában kezdődik, és egészen a mennyezetig magasodik. Kipillantok. A kastélyt körülvevő szakadékon túl a sziklás talaj fokozatosan ereszkedik a falu felé, a kövek között bokrok, fűcsomók zöldellnek. A közeledő férfi sietősen, de korántsem óvatlanul kerülgeti a természetes akadályokat. Megvonom a vállam, egyelőre nem foglalkozok a robusztus alakkal, érzem az ujjaim hegyének bizsergését, a kitörni vágyó mágikus energiák tobzódását.

A távoli házak közt rémülten futkosó hangyányi alakokat figyelem, kiáltozásukat elviszi a szél. Nagy igyekezettel próbálják meg néhányan eloltani az újra és újra felcsapó lángokat, mások sietve viszik általuk biztonságosabbnak ítélt helyre a sebesülteket. De elég a bábáskodásból, ideje szabadjára engedni az erőm, mielőtt még darabokra robbantana szét. Mindkét kezemet kinyújtom a falu felé, és a következő csapásra összpontosítok. Két tűzgolyó, egy földrengés, majd percekig tartó kőzápor után mi jöhetne más, mint néhány villámcsapás? Ujjaim végéből sisteregve vágódik elő a mágikus energia, a tíz aprócska villám a falu felé cikázva egyesül, és pusztító erővel csap le a templomra, a település legmasszívabb épületére. Megfigyeltem, hogy a falubeliek milyen előszeretettel látnak hozzá az újjáépítéshez. Merje valaki azt állítani, hogy nem járok a kedvükben! Most napokig boldogok lesznek, miközben hordják majd a követ az építkezéshez.

Már csak a szemem sarkából látom, ahogy a templom összeomlik, figyelmemet ismét a harcos felé fordítom. Közben megtalálta az ösvényt, amely a szakadékon átívelő híd felé vezet, azon szaporázza a lépteit. Ezúttal jobban megnézem magamnak. Nincs rajta páncél, valami féle bőrruházatot hord csupán. Egyetlen fegyvere van, egy kétkezes pallos, amit a hátára erősítve hordoz. Egy ekkora harci szerszámhoz jókora erő kell, én talán felemelni sem tudnám, nemhogy vagdalkozzak vele. Az alkataból ítélve a jövevény nincs híján a testi erőnek, két méternél is magasabb lehet, ha kiegyenesedik. Csak az északi földeken születnek ilyen legények, származását alátámasztja hosszú sárga haja, mely a vállát verdesi, és a mellkasára lógó, fonatokban viselt szakálla. Követem a tekintetemmel az útján egy darabig, aztán ismét a falu felé fordulok. Egy utolsó varázslatra van még idő csak azért, hogy ne érje szó a ház elejét, ahogy mondani szokás. Intésemre ezúttal egy vízlény kapaszkodik ki a falu kútjának mélyéről, ám legnagyobb bosszúságomra amint túljut a peremen, veszélytelen tócsává esik szét. Mérgesen toppantok, majd megfordulok. A szomszéd tereméből átszűrődő ricsaj zavart meg a koncentrációban.

– Csend legyen odaát! – kiáltok fel. – Megint jön egy!

A hangoskodók azonnal elnémulnak, egy lepisszegett röhögés hallgat el utoljára. Már tisztán hallani a hatalmas harcos lépteinek zaját. Még egy lépés, és még egy. Aztán csend. Tudom, hogy az ajtó előtt áll, kíváncsian várom a belépőjét. Valami igazán látványosra számítok, és nem is csalatkozom, a következő pillanatban az ajtó szinte kirobban a keretéből a pallos egyetlen csapása nyomán. A harcos a terembe lép, erejét fitogtatva egyetlen kézzel emeli fel fegyverét, s a mellkasomra mutat vele.

– Te vagy a Fekete Mágus? – kérdi. Végigpillantok magamon. A kedvenc fekete csizmámat hordom, fekete selyemből készült mágusköpenyem alatt jól látszik, hogy fekete nadrágot és fekete inget viselek. A hajam fekete, és

a szám is az, habár ez utóbbit én magam már túlzásnak tartom, de a többiek ragaszkodtak hozzá, s végül hagytam meggyőzni magam. Széttárom karjaim, s visszakérdezek.

– Szerinted? – Ahogy elnézem, nem ilyen válaszra számított, eltervezett mondanivalója a torkában akad. – Segíthetek? – döfök rajta még egyet. Nem tudom letörölni a vigyort az arcomról, élvezem a helyzetet.

– Azért jöttem, hogy megöljelek! – mondja végre, amint megtalálja a hangját. Ám a közjáték jobban elhúzódik, mint ahogy azt tervezte, nem kerül el a figyelmemet, hogy a pallos megremeg a kezében. Csak le ne ejtse itt nekem, jut eszembe. Az aztán igazán kínos volna.

– Mintha az olyan könnyű lenne – lemondóan legyintek. Egy lándzsa, amely tucatnyi másikkal együtt a falat díszíti, erre a mozdulatomra lerepül a helyéről, és egyenesen a férfi felé süvít, végül csupán centikkel véti el a fejét. Rámeredek magam elé tartott kezeimre. Úgy látszik maradt bennük némi kósza mágikus erő. – Elnézést. Nem volt szándékos.

– Hát persze. Ezért lecsapom a fejed!

– Na igen. Mind ezt mondja.

Ha lecsapná a fejem, az remek megoldás volna a gondjaimra, de aligha járna sikerrel, hiába is próbálkozna. Nemtörődömségem végképp összezavarja, a pallos hegyét a földre ejti, kutatva vizsgálja az arcomat. Talán árulkodó arckifejezésre vár, a félelem jelére.

– Fogadalmat tettem! – fenyegetőzik.

– Válgék egészségedre. Gondolom a Szent Sziklánál, a falu határában.

– Úgy bizony! Megfogadtam, hogy...

– Hagyd csak. Tudom, mi van odavésve.

A következő pillanatban sikerül meglepnie. Váratlan csatakiáltására összerезzenek, mégsem mozdulok, amikor támadni kezd. A pallost nagy ívben lendíti felém, ám végül megakasztja a mozdulatát. A fegyver hangosan megcsendül, mikor a hegye ismét a padlót borító márványkőre koppan.

– Valami mágia véd, igaz? Nem tudtalak volna eltávolítani.

– Valahogy úgy.

– Villám csapott volna belém?

– Például.

– Vagy kővé dermedek?

– Akár. Ha egy varázslóra támadsz, ilyesmire föl kell, hogy készülj.

– A meglepetés erejében bíztam.

– Az is egy stratégia. De mondd csak, voltaképpen miért is akarsz megölni?

– Mert te egy sötét varázsló vagy.

Felsőhajtók, majd lassan a kedvenc karosszékemhez ballagok. Afféle trón ez, bár ezt a kifejezést nem szeretem. Elhelyezkedek benne, aztán intek neki.

– Foglalj helyet!

A terem berendezése igen puritán, trónom előtt hosszú asztal osztja ketté a helyiséget, mögötte néhány szék várja a betévedő vendégeket. A harcos rám mered.

– Nem harcolsz velem? – kérdi. A hangjából nem tudom eldönteni, hogy haragos-e, vagy csupán csalódott.

– Arra is sor kerül majd, ha akarod, de minek elsietni? Előttünk az egész nap. Hacsak nem kell mened gyilkolászni még máshova is.

– Én nem gyilkolászok! Csak arra támadok, aki sanyargatja a népet!

– Ó, csak nem ők kérték erre? – Az ablak, és az azon túl fekvő falu felé biccentek. – Nem, persze, hogy nem. Nem is furcsálltad a dolgot? Nem volt szokatlan, hogy a szenvedők nem kérik, hogy pusztítsd el, aki kínozza őket?

A harcos összeráncolja a homlokát, ahogy gondolkodóba esik. Végül az egyik székhez lép, csapdától tartva pallosának hegyével megnyomja az ülőkéket, majd miután nem történik semmi, rátelepedik. Fegyverét maga mellé támasztja, kérdően rám pillant.

– Mit is mondtál, miért akarsz megölni? – kérdezem ismét.

– Mert gonosz mágus vagy.

– Vagy úgy. És ezt miből gondolod?

– Átkokkal sújtod az istenadta népet.

– Szerinted ezt ok nélkül teszem? – Látom, hogy ismét sikerült meglepnem. Száját szólásra nyitja, ám dolgavégezetlenül be is zárja. Megszánom őt, folytatam a mondanommat. – Talán úgy hiszed, hogy a sötét varázslók annak is születnek? Mielőtt még felsírnának a bába kezében, szemükből már süt a gonoszság, kezeikkel pusztító ígék jeleit rajzolják a levegőbe? – Érzem, hogy ez egy kicsit színpadiasra sikeredett, de bevált, a harcos (most jut eszembe, még a nevét sem tudom) elgondolkodik, majd megrázza sárga sörényét.

– Nem, természetesen nem.

– Nem gondolod, hogy mindenkinek a környezete alakít azzá, ami? Te harcos lettél. Vajon azzá váltál volna akkor is, ha ebben a faluban születesz? Aligha. Földet túró paraszt lennél, hatalmas erőd csak arra volna jó, hogy helyettesíts egy igavonó barmot. Ha a körülmények úgy hozzák, nem lett volna belőled hős, ahogy én is maradtam volna jó mágus, ha a sorsom nem ide vezérel.

– Van igazság abban, amit mondasz – bólint a férfi. – Azt azonban nehezen hiszem, hogy valaha Fehér Mágus voltál. Ugyan mi készítetted volna arra, hogy elhagyd az Utat?

– Ők. – Ismét az ablak felé biccentek. Beszélgetőtársam (most már tényleg meg kell kérdeznem a nevét) meg-rökönyödik, hitetlenkedve csóválja a fejét.

– Azok a derék falusiak?

– Azok bizony. Ha akarod, elmondom, miként jártam meg velük. – Intésemre kancsó bor jelenik meg az asztalon, mellette jókora korsó, a harcshoz méltó méretű. – Nem kell tartanod tőle, egyszerű vörösbor. Nem mágia hozta létre, a pincéből varázsoltam ide. És mérget sem kevertem bele. Jut eszembe, még be sem mutatkoztunk egymásnak, nem is tudom, hogyan szólítsalak. Mégsem hívhatlak „Harcosnak” – mondom vigyorogva, miközben idézőjeleket rajzolok a levegőbe –, nem igaz? Én Pustitius vagyok.

– Az én nevem Berredicksonheergelaussonhenson-benson.

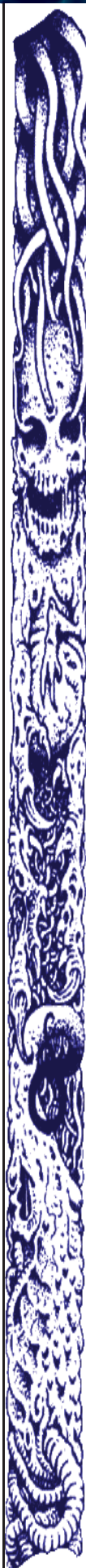
A következő pillanatokban szinte vágni lehet a csendet körülöttünk. A szomszéd teremből halk röhögés hallatszik át, szerencsére a harcos nem figyel fel rá. Mogorva ábrázattal várja a csipkelődő megjegyzéseket, amikben gyakorta része lehetett. Legalábbis amíg meg nem nőtt ekkorára.

– Nos, khmmm... Harcos, halld hát a történetem – töröm meg végül a csendet. – Sok éve már, hogy erre a vidékre vetődtem. Éppen kijártam a máguskolát, tele voltam hittel és erővel, hogy megannyi jót tegyek ebben a világban. Úgy éreztem, hogy azok a szegény emberek, akik ebben a faluban laktak... megjegyezném, hogy a mostaniak közt már csak egy-két aggastyán maradt meg azokból a régmúlt időkbeli hírmondónak, szóval azok az emberek megérdemlik a segítséget. Próbáltam már segíteni egyszerű embereken? És most nem arra gondolok, hogy állítólag őket kínzó sötét mágusokat ölsz, hanem konkrétan segíteni mondjuk egy parasztemberen? – A harcost váratlanul éri, hogy megpróbálom bevonni őt a társalgásba, éppen a hús bort kortyolgatja, így csupán a fejével int nemet. – Én mondom neked, nem könnyű feladat. Jól jellemzi a történeteket a gyümölcsfaprobléma. – Hatásszünetet tartok, mintha már maga a szó is mindent megmagyarázna. – Az egyik paraszt elem járult, mert-hogy nem nő ebben a kopár földben szinte semmi a konyhába való zöldségeken kívül, legalább egy almát varázsoljak hát neki, terem, amennyit terem. Megtettem. Másnap persze mindenkinek kellett egy almája, hiszen amannak miért jár, és neki miért nem? Körbejártam hát a házakat, s lett minden udvarban almája. De az első paraszt hamarosan újra felkeresett. Szép, szép az a fa, mondta, nem volna igaz, ha azt állítanám, hogy nem az, de alig terem rajta alma, mégiscsak jó volna, ha jobb lenne a termés, ha már ott a fa, hát legyen is benne örömről. Elismertem kérése jogosságát, elrendeztem hát, hogy szépen teremjen a fa.

– Erre persze elvárta ezt a többi is – szól közbe a harcos. Lassan bólogat, mint aki máris érti a problémát.

– Úgy bizony. Termett hát mindenkinek bőségesen a saját fája, hiszen mire volna jó a mágiám, gondoltam akkoriban, ha még erre sem fordítanék kifoghatatlannak tűnő erőmből? Az elégedetlenkedést mindez azonban furcsamód csak tovább szította. Terem a fa mindenkinek, de az egyiknek harminc gyümölcs piroslik rajta reggelre, a másiknak meg csak huszonkilenc, aztán akad olyan is, akinek meg harmincöt. Nem járja így, morogtak a parasztok, hol itt az igazság? Varázsoltam hát újra, s attól a naptól mindenkinek harminc gyümölcsöt termett a fája. De nem volt az jó így sem, mert állították, hogy az egyiknek nagyobb gyümölcsöket ad a fa, a másiknak meg kisebbeket. Senkit sem érdekelt az az apróság, hogy a rengeteg almát nem győzte már enni a falu, a problémát akkor is meg kellett oldani. A kastély egyre elhanyagoltabb lett, minden időmet és energiámat a falura kellett fordítanom. Mégis elégedett voltam, hiszen lett almája mindenkinek, ugyanannyit termett mindegyik, s még

a gyümölcsök mérete is hajszálra megegyezett. És emellett persze volt mindenkinek disznaja, baromfija meg lova, ugyanannyi, ugyanakkora, még színre is, mintha csak iker lett volna mind. És a disznók mind ugyanannyit fialtak, a tyúkok ugyanannyit tojtak. Mígnem aztán az egyik paraszt beállított hozzám azzal, hogy a szomszédja almája szerinté edesebb, mint az övé. – Elhallgatok, hagyom, hogy a harcos megeméssze az elhangzottakat. Elképedése egyre nő, már bort sem töltött magának egy ideje. Én azonban megidézek egy kupát magamnak, a sok beszédől kiszáradt a szám. – Ekkor telt be a pohár. Egyetlen varázslattal felperzseltem az összes almafát. Találd ki, mi történt ezután!

– Megrémultek az emberek?

– Lópikulát! Azzal jöttek elém, hogy a szatócsnál menyirivel szebben égett le a fa: egészben maradt, mutatószíze lett az udvarnak, az övék bezzeg hamuvá omlott!

– Nem! – hördül fel a harcos.

– De bizony!

– És erre te?

– Másnapra leromboltam az egész falut.

Már nem vagyok szomjas, mégis iszok néhány kortyot, hogy kiváram a hatást. Bármilyen céllal is érkezett a harcos eredetileg, már nem látok az arcán rosszallást.

– És hogyhogy mégis itt maradtak? – kérdi.

– Felvettem a Pustitius nevet, a gonosz varázslatoktól a hajam, a ruhám, sőt maga a kastély is megfeketedett. Emellett ott volt a lerombolt falu is, az emberek így rettegve összepakolták maradék holmijukat, hogy útra keljenek. Ekkor zúdultak alá a közeli hegyekből a Korcsok, hogy eltíporják, meggyalázzák, és minden bizonnyal meg is egyék az immár védtelennek hitt falusiakat.

– Erről hallottam. Mesélték, hogy a Fekete Mágus végtelen gonoszságában még a Korcsokat is lehívta a hegyekből, ám a parasztok hevenyészett fegyvereikkel visszaűzték őket a barlangjaikba.

– Visszaűzték? Ezek? – Nem tudom elrejtetni az undoromat, szinte csöpög a szavaimból. – Szűkülve húzták meg magukat a romok között. Nem tudtam sajnálni őket, azonban a dühöm még javában fortyogott, rázúdítottam hát a Korcsokra. – Elgondolkodok. Olyan régen történt, hogy már én sem vagyok biztos az emlékeimben. – Alig hiszem, hogy akár egy is visszatért közülük azokba a bűzlő barlangokba.

A harcos elismerően biccent, majd újra tölt magának.

– És mi történt azóta?

– Minden egyre rosszabb lett – sóhajtok fel. – Ha akár egy pillanatig is azt hittem valaha, hogy a sötét varázslóknak fenéig tejfel az élete, csupa móka és öncélú gonoszkodás, hát tévedtem. A falut újra felépítették, s maradtak a parasztok. Ha valamelyikük vásárba megy, vagy ha egy utazó erre téved, mindig kerítenek alkalmat arra, hogy eldicsekedjenek a Fekete Mágussal. Örömtől csillogó szemmel áradoznak arról, hogy nekik milyen szörnyű az életük, csupa rettegés és fájdalom. És boldogok, hogy ezáltal különböznek a szomszédos falvaktól, és hogy azok hősként tisztelik őket, amiért mindezek ellenére sem hagyják el őseik földjét. Próbáltam nem foglalkozni többé velük, de nem lehetett. Folyton nyaggattak újabb csapásokért, elvégre is mindig fel kellett mutatni valamit a környéken élőknak, látszathősiességük nem táplálkozhatott abból, hogy egyszer régen leromboltam a falujukat. Bármit találok is ki, örömmel fogadják, és ezzel megörjitenek. Persze a kéréseik sem maradtak el, csak már nem maguknak kívánnak könnyebb boldogulást, hanem haragosaikra kérnek átkokat. Nincs tőlük egy nyugodt percem sem. Verje ki a ragya ezt-és-azt, amiért részegen kidöntötte a kerítésemet, száradjon le a keze

amannak, amiért a kapámnak lába kelt, bizonyosan ő vitte el, fetrengjen lázban hét nap hét éjszaka a szomszéd, ha nem adja meg az adósságát, vakuljon meg az a legény, ha még egyszer az én leányomra pillant, potyogjanak férgek az orrából egy álló napon át annak a banyának, amiért sajnált tőlem egy csupor mézet, hulljon ki a haja esküvője napján annak a cédának, aki elszerette a kedvesem... És még sorolhatnám.

– Akkor hát egymást sanyargatják, nem a te gonoszsgod áldozatai?

– Úgy bizony.

– És mi tart itt? Bosszantanak, megörjitenek, mégis maradsz?

– A kezdet kezdetén oktondi módon mágiával idekötöttem magam a kastélyhoz. Már a halál is megváltás volna a számomra, de hiába jelentek meg az önjelölt megmentők, a hősök, akik le akarnak számolni velem. Egy másik ostoba sötét varázslatommal ugyanis olyan védő igével ruháztam fel magam, amely sebezhetetlenné tesz még legalább ezer éven át. Még jó, hogy ti, Nagyszerű Hősök, elkezdtétek letenni fogadalmatokat a Szent Sziklánál. Ez jelent némi változatosságot az életemben.

Látom, hogy kapizsgálja a dolgot. Mögötte kinyílik a szomszédos terembe vezető ajtó, s bevonulnak rajta a különbnél külön harcosok. Tucatnyian vannak, némelyeken nem múltak el nyomtalanul az itt eltöltött évek, rajtuk fog az idő, csak én maradok ezer évig is fiatal.

Berredicksonheergelaussonhensonbenson döbenten mered rájuk. Felállok a trónomról, odasétálok hozzá, s vigasztalóan a vállára teszem a kezem.

– Letetted hát te is az esküt, hogy csak akkor hagyod el a Fekete Kastélyt, ha belőlem már elszállt az élet. Nem mondom, hogy se baj, legközelebb majd bölcsebb leszel, mert nem lesz legközelebb, a történeted itt véget ért.

– Ő alkotta a Sziklát – magyarázza az egyik messze délről érkezett, sötét bőrű harcos. – Azt mondja, társaságra vágyott.

– Az ott tett fogadalom megszeghetetlen – teszi hozzá egy másik.

– Ezért véste rá mágiával, hogy „Egy életem, egy halálom, Pustitiust megtalálom, s a Kastélyt csak úgy hagyom el, ha őt egyszer halni látom!” – fejezi be egy harmadik.

– De ne félj, eleinte talán búskomorság lesz úrrá rajtad – mondom, s nem tudok úrrá lenni a vigyorgáson –, de pár hónap múlva már örömdetet fogod lelteni abban, hogy újabb és újabb gyötrő átkokat találj ki a falusiak ellen, akik miatt ebbe a kellemtelen helyzetbe kerültél.

Beletörődve, megroggyant vállallal ballag el a többiek kíséretében. Mikor ismét magamra maradok, az ablakhoz lépek. A sötét varázslóknak egyáltalán nem könnyű az élete, de azért vannak jó pillanatok, szögezem le magamban, s kötelességemnek eleget téve útjára indítom a falu felé az első tűzgyólyót.

VÉGE

Essolt

Idétlen idézés

Dragomert de Warchow – a Mocsárrét földbirtok kizárólagos uralkodója, a központi nyilvántartásba hivatalosan is bejegyzett fekete mágus – magányosan, mondhatni egyedül tengette életét a hatalmas kastélyban. Azaz ezt mondhatnánk, ha nem számítanánk a várban dolgozó csontvázakat, élőhalottakat és a tényleg társatlan Badremet, az inasként szolgáló egyetlenegy zombit.

De számítjuk.

Dragomert összehúzott szemöldökkel, elmélyülten figyelte az ebédlőben elhelyezkedő pentagrammát. Sejtette, hogy valami nem volt rendben a tervrajzzal, hiszen a megidézendő alvilági démon helyett csak egy alig húszhüvelykes démonmanó guggolt a belső kör közepén. Hegyes fülén apró lángocskák hajladoztak, hosszú, villás farkát pedig a vállán átvetve hordta. Szeme kikerekedett, ahogy megrettenve körbenézett. A fekete mágus ismerte ezt az érzést, ő is hasonlóan meglepődött, amikor egy rosszul sikerült teleportálás után a konyhai főzőüstben találta magát. Ráadásul fortyogó vízben...

– Badrem! – suttogta vérfagyasztóan Dragomert, de ez halk szó bejárta az egész kastélyt, és láthatatlan szígonként állította bele a migrénes fejfájást az inasba. Badrem, a kezében tartott mosogatórongyot elhajítva, egyenletes futólépésben sietett a gazdájához. Bár az egyenletes szó nem teljesen fedi a valóságot, mert a bal lábfeje tegnap beleakadt egy korhadtt létrafokba. Legnagyobb sajnálatára nem a létra volt az engedékenyebb.

– Igenit, Őkedetlenége!? – toppant be a kétszárnyú ajtón. Nehezen kapkodta a levegőt, ami csak három dolog miatt volt furcsa:

Egy: a szépen, egyenletesen rohadó mellkasán keresztül akadálytalanul jutott a levegő a tüdejébe...

Kettő: ...és onnan néhány szemmel is látható rés hathatós segítségével távozott.

Három: Mi szüksége van egy zombinak levegőre?

– Badrem! – fordult meg a mágus lassan. – Azt hiszem, határozott utasításokat adtam neked a gyertya anyagával kapcsolatban...

– Igenit, Őfélelmetettege – hajbókolt a zombi, egészen addig, amíg a szemöldöke, megunva a folyamatos le-föl ingázást, nem önállósította magát. Badrem rutinosan kapott utána, és berakta a belső zsebébe. A másik mellé.

– ... halotti viasz – kezdte a felsorolást Dragomert, ügyet sem vetve a közjátékra –, holdtöltekor elégetett boszorkány parazsa, kutyanyelv és macskagyökérfü.

– Őzordtága – sütötte le a szemét Badrem, majd kinyújtotta a nyelvcsontját –, kuttanyelv nem volt.

– De kimondottan erre a célra hoztattam egy vérebet!

– Igenit, csak hát egész nap kergette a contvázharcosokat. Mire ők tétkacabolták.

– Mire te?

– Mire én odaértem...

Dragomert de Warchow a plafon felé fordította a fejét, és megszámlolta a faragott intarziákat, mind a százat. Egyesével.

– Miért ilyen kétballábásokkal vagyok körülvéve?

– Csak másfél... – dűnnyögte maga elé sértődötten Badrem.

Dragomert egy hirtelen felindulásból elkövetett tűzgolyót vágott hozzá. Majd a lángok elharapózása miatt egy fagyos lehetet fújt a sarokban heverő inasa felé.

– Kötnöm, Őféktelen-tege – verte le magáról a jeget Badrem, majd sajnálkozva hajolt le a melizmáért.

– Őőő, elnézést! – szólalt meg az idáig némán figyelő, pentagramma közepén guggoló lény. – Ha nem rám van szükség, én már mennék is...

Dragomert oda sem figyelve, egyetlen mozdulattal emelte a varázskör intenzitását, ami egy kékes lobbanással ragyogott fel.

–... de persze maradhatok is – helyesbített azonnal a démonmanó, és kelletlenül a földre kuporodott.

– Badrem, azonnal keríts elő valahonnan egy kutyanyelvet! – adta ki az utasítást a mágus, majd a minidémon felé fordult. – Te pedig ne aggódj, majd kitalálom, mire használhatlak.

– Éppen ezért aggódom – motyogta fásultan az apróság, és lekonyuló fülével eltakarta a szemét. A gyomra mélyéről halk moraj hallatszott, majd a túlvilági részecské, megszabadulva börtönükből, fenséges látvánnyal égtek el a levegőben.

A démonmanó rászellentett a sorsára...

Dragomert elmélyülten kopogtatott a művészien kidolgozott varázsboltjával, és időnként egy-egy apróbb tűzvillámot lött szolgálja felé.

– Badrem! – hasított az inas fülébe a fekete mágus hangja, közvetlenül együtt azzal a komóddal, amit Dragomert egy tárgymozgató varázslattal vágott hozzá.

– Igenit?

– Még mindig itt vagy? Nincsen valami halaszthatatlan dolgod?!

Badrem lecsukta a szemét, és várta az ilyenkor menetrendszerűen megérkező dorgálást, amely általában egy-egy nehéz tárgy képében fejezte ki gazdája rosszlását. De a várt ütés elmaradt. A fél szemét óvatosan kinyitva látta, amint a nehéz, tölgyfából faragott ebédlőasztal néhány inchre tőle, a levegőben lebeg. Dragomert de Warchow pedig kételkedően forgatja a tenyerét, amit egy kékes fénysugár kötött össze a bútordarab-bal.

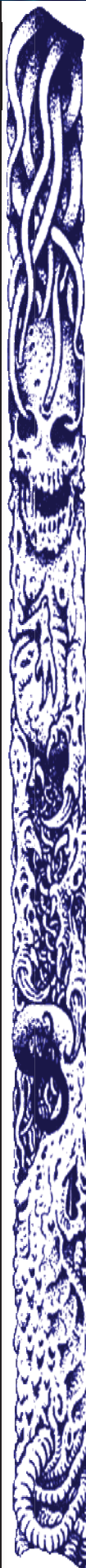
– Hmm, pedig jól mondtam a varázsigét, és a kéztartás is jó volt... – dűnnyögte maga elé a mágus, aki még mindig nem értette, hol hibázhatott.

Nem figyelt fel a pentagramma közepén kuksoló démonmanóra, akinek még a farka is ökölboszorult a megerterhelő, mentális erőfeszítéstől.

Badrem – most már nagyobb bátorsággal – kinyitotta a másik szemét is. Sőt, olyan vakmerővé vált, hogy ha lett volna harmadik szeme, azt is kinyitja. De nem volt.

Ámulattal nézte a gyöngyöző homlokú démonmanót, aki apró keze lassú mozdulatával irányította le az ebédlőasztalt a padlóra. Majd pihegve a megerőltetéstől, cinkosan a teljesen elképedt zombira kacsintott.

Badrem is megtanult már annyit a gazdája mellett, hogy az idéző körnek minden efféle mutatványt meg kellene gátolnia. Így elképedésében elfelejtett visszakacsintani, ami viszont megmentette a szemgolyóját egy halálugrástól. Figyelmesen körbenézett, amíg a mágus még mindig a sikertelen varázslat problémáján rágódott, és észrevette, hogy amikor a villámok elől ugrált, véletlenül elmaszatolta a külső rúnakört. Feltűnés nélkül hátrált, közelebb lépett az asztalhoz, és megfogta a halántékát.

- Au! - kiáltotta élesen.

Dragomert elégedetten pillantott fel, abbahagyva a tenyere tanulmányozását.

- Na végre! - mondta boldogan, és elmosolyodott.

- Elmendem a nyelvéd... - indult el Badrem az ajtó felé, de a kicsapódó ajtószárny megpörgette a tengelye körül.

- Gazdám! - rontott be ajtóstul egy csontvázharcos. Fejét egy zöld penészes sisak takarta, egyik kezében kopott címeres pajzsot viselt, a másikban pedig egy bordacsontot, amin észrevehető volt néhány nyom. Néhány kutyaharapás nyom. - Mocsári orkok közelednek a lép felől!

- Vidd a századot, és tipord el őket! - adta ki az utasítást a mágus, egy legyintés kíséretében.

- Cakaszt... - suttogta minden meggyőződés nélkül a lassan tántorgó Badrem.

- Igen, csak azt vigye! - fordult felé apró villámokat szóró szemöldökkel Dragomert.

- Úgy éttem: cakaszt - artikulált lassan Badrem. - Már csak egy cakasz maradt. Húsz csontvázharcos...

- Miiiii! - tépte a haját a mágus. Mármint a szolgálát.

- Éhes volt a véréb...

Dragomert de Warchow egy pillanatig eljátszott a gondolat, hogy hozat egy másik kutyát a lápvidekről, ami csak a húst szereti. Egy kicsit romlott, lassan mozgó húst. Egy kicsit bicegős húst.

A csontvázharcos döngő léptekkel viharzott ki a teremből. Fekete fellegek gyülekeztek a kastély felett, ahogy a varázsló dühében minden mágikus erejét összesűritette az ebédlőben. A zombi pedig esdeklő szemekkel nézett a tűzmanóra. Aki lemondóan megvonta a vállát, és a pentagramma éppen maradt köreire mutatott.

Badrem lassan kinyújtotta a lábát, elkezdte maszatolni a krétanyomokat. A démonmanónak felcsillant a szeme, kiegyenesedett a füle, és apránként közelebb kúszott a szabadulást jelentő részhez. Amikor az utolsó krétanyom is csak halvány foltként terült el a padlón, óvatosan, mindenre felkészülve dugta ki villás farkát. Lesunyta a fülét a szemére, majd pedig, minthogy nem történt semmi, kiloholt a résen.

Dragomert elkerekedő szemmel bámulta a futkározó démonmanót. Az elmúlt kétszáz évben nem történt meg vele, hogy a megidézendő lény vidáman trappoljon végig az ebédlőben.

- Öhm - szólalt meg halkán, felidézte magában a tűztől védő és a teleportáló varázsigét. - Azt hiszem, nincsen semmi akadály, ha távozni kíván.

Az apróság kíváncsian félrehajtotta a fejét, villás farkát

az égnek emelte, és kicsiny kezével bonyolult mozdulatokat tett.

- Az előbb te idéztél meg - mondta vékonyka hangján.

- Azt hiszem, most viszonzom a szívességet, és meginvitálalak az én létsíkomra!

Dragomert még javában keresgélte emlékei közt az ellenvarázst, amikor a mögötte megjelenő démonkapu már beszippantotta az ülepét. A homlokán kidagadtak az erek, ahogy megpróbált koncentrálni és felcsillant a szeme, amikor eszébe jutott a varázsigé. Az arcán viszont megszaporodtak a ráncok, amikor rájött, hogy a fekete borzsfüvet - ami elengedhetetlen hozzávalója a mágia ezen formájának - múlt héten használta ízesítésnek a vadkanpörköltökhöz. Még emlékezett azokra a dühös mozdulatokra, ahogy apránként belecsepegette a forró lébe. Most ugyanezen mozdulatokkal tépte a haját.

A sötét, csillagtalan ürre nyíló átjáró átmenet nélkül berántotta, lassan bezárult mögötte, egy alig párhüvelykes rést hagyva. A démonmanó habozás nélkül ugrott be a nyílásba, majd visszanezett. Hegyes fülén a lángok fellobbantak, ahogy a megszokott közegébe került. Villás farka pedig peckesen meredezett mögötte.

- Badrem, van egy ajándékom a számodra! - cincogta magas hangján, és egy félköríves mozdulatot tett a kezével. Mielőtt az átjáró bezáródott volna, még integetett a meglepődött zombinak.

Badrem csodálkozva nézett a teste körül megjelenő szivárványszínű burokra. Lángok lobbantak fel körülötte, de nem az égető forróságot érezte, nem

is máglyán égető hőséget, amit csak egyszer tapasztalt a halandó, hanem azt a szívet melengető tüzet, amit csak ritkán él át az ember.

A szolgálta teste elkezdett átalakulni: a rothadó szövetek egészséges rózsaszínbe öltöztek, a hiányzó részek visszánőttek, újra megjelent a szemöldöke - mind a kettő -, és a vállig érő fekete haját meglepetésként a váratlanul feltámadó szél. Badrem végigtapogatta magát, örömmel érezte tenyere alatt az élő húst, élvezettel időzött el a szíve felett, ahonnan az évtizedek óta már elfelejtett ütemes lüktetést észlelte. Az idáig padlón heverő varázsbót engedelmesen röppent a kezébe, mintegy jelezve, hogy elfogadja újdonsült urát.

Ekkor elkomorodott az arca, végignézett az üres ebédlőn, felidézte magában a kihalt kastélyt, a környéken tengődő csontvázharcosokat és élőhalottakat.

- Igazából egy kutyát szerettem volna... - dünnyögte halkán.

Mickey Long

Mérgezett tőrök háza

Kedves barátom, drága harcostársam!

A múlt hónapban rájöttem, hogy az életem nem csak játék és mese, nem csak önfeledt hempergés az örök napos – akarom mondani sötét – oldalon, hanem folytonos küzdelem és megmérettetés. És erőpróba. És hányadtatás.

Ezt egyre jobban érzem mostanság. Sorra vetődnek fel olyan problémák, amiről mindezidáig nem is álmodtam. Két hete még sikerként könyveltem el, hogy megnyitottam varázsboltomat nem messze a főtértől, de máris több probléma adódott.

Először is az üzlettulajdonos hájas kereskedő azonnal megemelte a bérleti díjat, mihelyst beindult a forgalom. Arra hivatkozott, hogy nem használ az ő hírnevének az, amit én művelek. Kérdésemre, hogy mit is műveltem így nyitás után két nappal, kitérő választ adott. Látszott rajta, hogy csak a kifogásokat keresi, csak még több pénzt akar tőlem kicsikarni.

Ez még semmi, mert két nap múlva újra akart próbálkozni. A boltban lezajlott rögtönzött párbeszéd végére kezdtem kicsit mérges lenni, de utolsó érveim szemmel láthatóan nagy hatással voltak rá. Mindig is hasznos dolognak tartottam, hogy többféle tűzgolyó varázslatot is elsajátítottam.

Furcsák ezek a városi népek. Az ember azt hinné, hogy békében élnek annak a jókora kőből rakott falnak a védelmében. Ez nem így van, nagyobb itt az ármánykodás, mint a műkedvelő boszorkányok havonkénti tábortüzes összejövételén. Bár az én szempontomból ennek csak örülnöm kellene, hiszen már az első nap három mérgezett tőrt eladtam.

Azután itt van a következő probléma, a famulus kérdésköre. Ugyanis elhatároztam, ha már kereskedelemre adtam a fejem, reklám szempontjából jól jön egy saját kabalaállat. Abban a pillanatban nem is gondoltam, hogy ezzel a megpróbáltatások mekkora özönét zúdítom magamra.

Az első állat egy varangy volt, megtermett szürkésbar-na példány. A múltkori Setét Varázs Konferencián, ahol veled is kellemesen elbeszélgettem, az egyik északról jött mágusnak is hasonló házi kedvence volt. Sajnos az enyém csak pár órán keresztül tölthette be feladatát. A közre-játszó zord külső körülmények áldozatává vált. Azaz egy betérő vásárló, egy testesebb asszonyosság óvatlanul ráült. De kifeszített bőre jól mutat otthon, a kandallóm feletti falon. Mármost a varangynak a bőre. (Nem könnyű ez a levélírás, de ígérem, igyekszem.)

A második egy kaméleon. Tudod ezek olyan teremtmények, hogy pillanatokon belül fel tudják venni a környezetük színeit. Szegény olyan élethűen olvadt bele az egyik asztalba, hogy mit sem sejtve rápakoltam úgy tíz darab vaskos könyvet. E számára szörnyű benyomás következtében már nem maradt hű az életéhez. Kifeszített bőre jól mutat otthon, a kandallóm feletti falon a varangy mellett.

Ezután egy nyúl következett. Olyan kedves fehér szőrpamacs, viccesen ficáncoló orral. Egy vásárló – aki csak egy mérgezett tőrért ugrott be – meg is jegyezte, hogy talán túl szelíd, így nem illik igazán az üzletembe. Ezért elhatároztam, hogy készítek neki egy főzetet, amitől kicsit agresszívabb lesz. Csak sajnos túladaoltam benne a tavaszi vérfüvet. Így kifeszített bőre jól mutat otthon, a kandallóm feletti falon, a va-

rangy és a kaméleon alatt.

Negyedik famulusom egy macska lett. Éppen a tízóraira csomagolt saját készítésű szendvicseimet fogyasztottam a bolt ajtajában ácsorogva, amikor odasomfordált hozzám, és a pisztrángos kenyermel kezdett el szemezni. Elég girhesnek tűnt, ezért megsajnáltam, és vettem elé pár falatot. Ezen olyannyira fellelkedett, hogy furcsa hangon brümmögni kezdett, majd utána az üzlet belsejébe is követett. Később adtam neki az ebédemből, majd mivel még mindig éhesnek látszott, a maradékba belekevertem a már lejárt szavatosságú növényi komponenseimet is, hogy ne vesszenek kárba. Talán itt hibáztam. Mindenesetre kifeszített bőre jól mutat otthon, a kandallóm feletti falon, a nyúl mellett, a varangy és a kaméleon alatt.

A változatosság kedvéért megint szereztem egy macskát. Először is egy kulccsal zárható szekrénybe pakoltam a megmaradt növényeket, hogy ne forduljon elő újabb galiba. Utána tőröket kezdtem válogatni, mivel szélvészgyorsan terjed el híre az én speciális fegyvereimnek. Aznap a készlet igencsak megcsappant, ezért készítettem egy adag mérget is. Zárás utánra hagytam a teendőt, hogy a tőrök felületére felvigyem az addigra nyúlós állagúra sűrűsödött folyadékot. Ez persze kényes feladat volt, nagy körültekintést igényelt. A művelet előtt tehát körültekintettem, így fedeztem fel a macskadögöt. A lökött cirmos ugyanis belelefetyelt a titkos recept szerint készült kotyvalékba. Kifeszített bőre jól mutat otthon, a kandallóm feletti falon, fajtársa szomszédságában, a varangy és a kaméleon alatt.

Azért se adtam fel, újfent macskával próbálkoztam. Kiöltöztöm, hogyha akasztok rá egy csengettyűt, akkor majd nem tud észrevétlenül olyan helyre lopózni, ami számára életveszélyes. Mikor már sokadszorra hozta rám a frászt a hirtelen megszólaló csengő, rövid fogócska után kézre kerítettem ökelmét, és ráolvastam egy mozdulatlanra tévő varázst. Aznap már nem bosszantott többé a csilingelés. Két nap múlva jutott újra eszembe, de addigra már elhalálózott. Kifeszített bőre jól mutat otthon, a kandallóm feletti falon, a varangy és a kaméleon, a nyúl és a másik két macska alatt.

Utolsó kísérletképpen beszereztem még egyet, egy nagyobb termetű kandúrt. Úgy látszott, vele sikerrel járok. Napközben ugyanis nyugton maradt, kerülte a mérget tartalmazó tálat, és a próba kedvéért az asztalra kirakott nagy adag vérfüvet se majszolta el. Éjszaka azonban eget rengető vernyákolásba kezdett, legszebb álmomból riasztva fel. Azt nagyon nem szeretem, ha éjjel felébredsznek.

Kifeszített bundája ezért jól mutat a kandallóm felett, a varangy, a kaméleon, a nyúl és a többi macska társaságában, csak a tűzgolyók perzselte lyukak rontják kissé az összehatást.

Ebből is láthatod, miféle problémákkal kerültem szembe az elmúlt napokban. De nem adom fel, haladok tovább, szebb jövő felé.

Üdvözléssel:

barátod és harcostársad, Kókuszpók sk.

ui.: Nincs véletlenül elfekvőben pár felesleges tőröd vagy macskád?

Craz

Kreatív Írásműhely

Gyenge István "Nicola" rovata
Az írás nem szakma, hanem életforma

5. téma: Milyen tulajdonságokra van szükségem?

Furcsának tűnhet jelen témánk címe, hiszen bárki kérdezheti: mi mindenre van szükségem az írói tevékenységhez? Bizonyos kifejezőkészségekre, és kész.

A dolog persze – mint a dolgok általában – nem olyan egyszerű. Bensőnkben sok olyan mentális tulajdonsággal rendelkezünk, amelyek így vagy úgy – segítve vagy gátolva – befolyásolják az írói folyamatot. Jó, ha ezekkel és ezek milyenségével tisztában vagyunk.

Manapság a marketing talán az egyetlen terület, amely figyelembe veszi az ember belső tulajdonságait, épít rájuk, illetve kimódolja fejlesztési lehetőségeiket. A számunkra szükséges tulajdonságokat figyelembe véve jelen témánk címe az is lehetne: **Marketing-szemlélet az írói tevékenységben.** (Persze a marketing – a szó eredetéből adódóan – elsősorban a kommersziális piacismeret tudománya, és mi csak az egyén fejlődése, tulajdonságok fejlesztése kapcsán vesszük kölcsön e tudomány technikáit.) De miért is ne alkalmaznánk olyasmit, ami más területen már bizonyítottan eredményes a saját tevékenységünk végzésének hasznára?

Lássuk hát azokat a szükséges tulajdonságokat!

Először is tisztában kell lennünk – és ez szintén marketing-elmélet – az emberi tulajdonságok két csoportjával. Ezek a **fejleszthető és a nem fejleszthető tulajdonságok.**

A nem fejleszthető tulajdonságokkal kevés dolgunk lesz, hiszen a nevéből adódóan ezek nem, vagy csak nagy ráfordítással, kétséges eredménnyel alakíthatóak. Ilyen például a vérmérséklet (egy szelíd, irányítottnak született ember sosem lesz zászlóhordozó hős). Ám az ilyen alakíthatatlan tulajdonságok esetünkben nem játszanak lényeges szerepet.

Sokkal inkább érdemes foglalkoznunk a másik csoporttal – már csak a fejleszthetőség miatt is – hiszen írói tevékenységünkben ezekre támaszkodhatunk.

Lássuk hát ezeket!

Természetesen igazuk van azoknak, akik a bevezető mondatban szereplő **íraskészségre** hivatkoznak, hiszen tevékenységünk erre alapul. Szerencsére ez – mint nagyon sok más tulajdonságunk – alakítható, fejleszthető, amennyiben vesszük a fáradságot, és fejlesztő gyakorlatokat végzünk. Ez korántsem olyan nehéz dolog, mint gondolnánk, amint azt alább látni fogjuk.

Az íráskészség leglényegesebb eleme a szókincs. A szókincs halmazának nagysága pedig egyenesen arányos az olvasottsággal. Mit jelent ez? Ha sokat olvasunk – természetesen lehetőleg irodalmilag értékes műveket – akkor **szókincsünk automatikusan növekszik.** Ugye milyen egyszerű? Csak időt kell rá fordítanunk, és már egy lényeges lépést tettünk egy jelentős tulajdonság fejlesztése érdekében.

Most bonyolítsuk egy kicsit a dolgot. Irodalmi stílus kifejlesztése a célunk, tehát, hogy úgy mondjam, **célzot-tan kell olvasnunk.** Azaz, hitelt érdemlően értékes művekben „**odafigyelve**” olvassunk, a számunkra újszerű szerkezeteket, stíluselemeket ismételtén újraolvassuk, mondhatnám, memorizáljuk. Miért? Hogy későbbben felhasználhassuk, saját célra alkalmazzhassuk. (Ha valaki

akar, készíthet ezekből feljegyzést is.) Ez plágium, mondhatná valaki, pedig ez nem így van. Ha valaki először találkozik egy ilyen jelzős szerkezettel, mint „forradalmi hevület”, és szókincsének részévé válik, majd használja egy írásában, vajon ki is vádolhatná plágiummal? Hát erre gondolok.

Mindeközben persze folyamatosan írjunk is. Hogy mit? Ha nincs más ötletünk – hála a mai technikai eszközöknek – akár naplót, blogot, értekezést bennünket érdeklő témákról, történeésekről. A lényeg a gyakorlás. Mindezt ugyanakkor szigorúan irodalmi stílusban kell tennünk, még ha az internetes fórumok csábítanak is a pongyolásra.

A feladat egy **könnyed, gördülékeny stílus** elsajátítása, és ezt csak a rendszeres gyakorlás biztosítja. (Őrizkedjünk azonban a túlzásoktól, ne legyünk locsi-fecsik.) Őrizzük meg előző írásainkat több hónapon, éven át, s ezeket visszaolvassuk – amennyiben állandó stílusfejlesztést végzünk --magunk is láthatjuk a fejlődést, amint kifejező-készségünk egyre erőteljesebb, szóhasználatunk egyre pallérozottabb, fogalmazásunk egyre lényegre törőbb lesz. Mindez igen nagy céltudatosságot, akaratot és bizony sok időt igényel tőlünk.

Szükségünk lesz még – és ezt itt, viszonylag a téma elején kell kijelentnem – **bizonyos fokú alázatosságra.** Mít értek ez alatt? Egy két irányban ható tulajdonságot, mely egyrészt kellő alázattal fordul az alkotás, mint művelet felé, másrészt, mint egyéni tulajdonság, belátja saját alkotói énjének pillanatnyi korlátait. Röviden szólva, óvakodjunk, hogy Néroként viselkedjünk egy költői társaságban, ismerjük be – legalább magunk előtt – hogy nem mi vagyunk az alkotók legnagyobbika. Legyen bennünk okos **kritikai szellem önmagunkkal szemben** is.

Ha híján vagyunk ennek a tulajdonságnak, vagy nem tartjuk fontosnak, saját önfejlődésünknek állítunk korlátot. Tehát légy alázatos! Sokkal többre jutsz, mint az önteltséggel. A kellő **önismeret** segít ebben.

(Amikor magam írok, a befejezés után – de már az írás közbeni újraolvasáskor is – érzem, mi az, ami jó, és mi az, ami nem. Három kategóriám van. Az első az, amit jónak tartok, ezekhez a részekhez nem nagyon nyúlok. (Bízok az érzéseimben, ez bizonyára a tapasztalat gyümölcse.) A második az „elmegy” kategória. Lehetne csiszolni rajta, de ha menet közben nem jut eszembe jobb, akkor maradhat. Esetleg újraolvasáskor változtatok rajta. A harmadik a csapnivaló kategória, kitörölöm az egészet, és újraírom. Lehet, hogy fáradtság az oka, akkor pihenni kell kicsit, és később folytatni. Az ember érzi, mikor elég már ebből a munkából.)

Ám ide kapcsolódik egy másik fontos összetevője is munkánknak, az **egészséges önbizalom**, önbecsülés, ami a kellő önismeretben gyökerezik. E kettőnek, a megfelelő szintű alázatnak és az egészséges önbizalomnak kell megteremtteni egy olyan ötvözetét, ami segíti előbbre jutásunkat. A pozitív gondolkodás elsajátítása nagyban segít ebben.

(Önismereti és önbizalom fejlesztő gyakorlatok az e-book-ban lesznek találhatóak.)

Még mindig ennél a témánál maradva meg kell említeni egy gyakori jelenséget, az aggodalmaskodást, **belső félelmeinket** saját értékünkkel kapcsolatban. Ismét csak az önismeretre hivatkozhatom, mellyel legyőzhetjük ezeket a félelmeket. Illetve egy gyakorlati tanács – előzőleg talán már említettem is – amely segíthet. Főként a kezdők, az írással most ismerkedők, ne életük nagyregényébe kezdjenek bele elsőként.

Túl nagy falat, és a kellő tapasztalat híján nagy a kudarc valószínűsége. (Itt most a megírásra gondolok csupán.) Emlékszem, talán 12-13 éves lehettem, amikor elkezdtem tollba mondani egyik készséges, szépírási unokanővéremnek első „regényemet”. Talán az ötödik fejezetig jutottunk, azután mindkettőnk részéről az érdektelenség fátyla hullt rá. Egy próbálkozás volt, semmi több. Arra minden esetre jó volt, hogy magamnak bizonyítsam, megy ez az írásosdi, ha nagyon akarom.

Ne restellj tanulni másoktól! – szól egy hasznos tanács. Ha jól választod meg az ideáld, akitől tanulni vágyasz, igen hamar komoly eredményeket könyvelhetsz el. Még az sem baj, ha eleinte utánozol. A saját írói karaktered idővel szinte magától úgyis kialakul.

Légy kreatív, innovatív, befogadó, és járj a világban nyitott szívvel és lélekkel, hogy mindezt megvalósítsd! Mit is jelent mindez? Fejlesszük kreativitásunkat, vagyis alkotókészségünket, legyünk alkotó módon megújulók, vagyis váljunk többé az innováció által. Fedezzük fel a szépet és az újat, fogadjuk be és alakítsuk, használjuk saját céljainkra. Ehhez persze megbízható értékítélettel és széperzéssel kell rendelkezünk. (Hogy ezekre hogyan tehetünk szert, az e-book-ban kifejtem.)

Végül meg kell említeni egy – az előbbieknél nem kevésbé fontos – tulajdonságot, aminek megléte, illetve fejlesztése igen fontos: **tudj átlépni a kudarcokon, és okulj a hibákból!**

Nagyon hasznos, ha az ember le tudja rázni a kudarcot, mint kutya a vizet, de ez nem elég. Elemezni kell a kudarc okait, és tanulni belőlük a jövőre nézve.

Bevallom, engem a kudarc eléggé letör, különösen, ha jónak ítélt dolgaimra vonatkoznak. De, ahogy mondani szoktam, aludjunk rá egyet, holnap talán már másként látjuk, és nekiállhatunk feldolgozni, elemezni. És csodák csodája, egy hét után már nem is olyan fájó a kudarc, talpra állok, és a régi erővel dolgozom – talán valami máson.

Hát ennyi fért most ebbe a részbe mindarról, amivel rendelkeznie kell valakinek, hogy eséllyel szálljon be a ringbe, ahol az eredményességet osztogatják.

6. téma.

A tulajdonságok fejleszthetősége

Fejleszthető tulajdonságaink közül talán a legfontosabb a kreativitás, aminek fontossága életünk szinte minden területén jelentkezik.

Jól konkretizálható a **kreativitás** megléte például az írók, különösen a költők vonatkozásában, ami esetükben a megfelelő, találó versrímek keresésében és kiválasztásában, a szóhasználatban, és a megfelelő stílus alkalmazásában nyilvánul meg. A különböző logikai, ún. fejtörő feladványokkal való foglalkozásban talán még inkább megnyilvánulnak a kreativitás ismérvei, ugyanis egy sor lehetséges változatot kell végiggondolni, amíg eljutunk a megoldáshoz.

Ha valamely probléma megoldása során nem a szokásos (elvárt) módon reagálunk, akkor ezáltal másokat meglephetünk, sőt egyes esetekben stresszhatást is kiválthatunk. Jelen vizsgálódásunk szempontjából viszont ennek fordítottját tartjuk érdekesnek, mivel tapasztalat szerint stresszes állapotban a kreativitás mértéke fokozódik.

A század elején még általában a művészek, ezen belül is a képzőművészek jellemzésére alkalmazták a kreatív szót, ezzel is hangsúlyozva az alkotótevékenységet. Ma már a legtágabb értelemben használjuk, jóformán valamennyi szakterületre vonatkozhat, illetve bármely

cselekvés lehet kreatív jellegű. Donald O. Hebb megfogalmazásában: „a kreativitás képesség az új gondolatok létrehozására (amellyel mindenki rendelkezik), bár a kifejezést gyakran úgy használják, hogy az csupán nagy művészek és gondolkodók nagy hatású teljesítményeire vonatkozik”. Így nem csodálkozhatunk az egyik művészettörténész megállapításán, amikor Spanyolország egyazon vidékéhez kötődő mestereket: Antoni Gaudí, Joan Miró és Pablo Picassót, jelenkorunk legkreatívabb művészeiként aposztrofálta. Picasso, csak úgy mint M.C. Escher vagy korábban Leonardo da Vinci balkezesek voltak. Ezt azért hangsúlyozzuk, mert a neurobiológus Hámori József kimutatta, hogy a jobb agyfélteke képességei előnyösebbek az új, azelőtt soha nem hallott-látott tapasztalatok, információk feldolgozásában. Balkezesek esetében éppen a jobb félteke működik intenzívebben és emiatt válhatnak kreatívabbakká!

Idekívánczik egy kínai mondás: **Hallom és elfelejtem; látom, akkor megjegyzem; csinálom, és megértem.** Vagy ahogy az angol mondja: Learning by doing. Végig kell járni ezt az utat, tehát csinálni kell, és így érthetővé válik a gyakorlatban mindaz, amiről eddig beszéltünk: a módszeres alternatívaelemzés.

Íme egy példa a hétköznapi gondolkodás csapdájára.

Egy előttünk tornyosuló, igen kiterjedt méretű fal másik oldalára kell rövid időn belül valahogyan átjutnunk, és ehhez nem áll rendelkezésre semmilyen segédeszköz. Kérdezni szabad. A résztvevők nyilván mindenféle lehetőséget végigvesznek, ezek között egy sor igen bonyolult is felmerül. Miből van a fal? Milyen vastag? Milyen magas? Van-e kéznél létra? Van-e közelben fa? A talaj kikaparható-e alatta? Milyen kiterjedésű a fal? Folytathatnánk a sort, de bátran elhárítható minden igény, mert a legszimplább és egyben célhoz juttató kérdés merül fel a legritkábban, nevezetesen: van-e ajtó a falon? Van, és ez a megoldás!

A közösségekben megvalósuló játékos kreativitásfejlesztés nagyfokú hasonlatosságot mutat az ún. brain-storming (magyarul: ötletroham vagy -vihar) módszerhez. Ennél ugyanis a csoportban való, egymással versengő, egymást túlszárnyalni kívánó megoldáskeresés mindenél jobban serkenti a résztvevőket az új és még újabb lehetőségek megtalálására. Egyetlen szabály van, hogy ugyanis a legextrémebb felvetést sem szabad mérlegelés nélkül elvetni. Eredményessége – a csapatmunkának köszönhetően – sokkal kedvezőbb, mintha magunkba merülve, egyedül tennénk ezt, mondjuk visszavonulva egy bezárt szobában. Bár utóbbihoz hozzátehetjük, hogy mindez annak ellenére van így, hogy a kikapcsolódás már önmagában is képes hatékonyabbá tenni a kreativitást. Műszaki eszközök fejlesztése során a tárgyban meg kell jelennie a kreativitás gondolatának, és ez csak egyedi termékeknél érzékelhető. Vállalatok jól ismerik és alkalmazzák a brain-storming módszerét technikai problémák megoldásának keresése vagy éppen létező szerkezetek továbbfejlesztése során. Már az eredeti angol kifejezés is utal arra, hogy ez a módszer Amerikából indult.

Kérdés persze, hogy ezt a módszert hogyan alkalmazhatnánk az írásművészet területén. (Átformálva lehet, amint azt az e-book-ban is kifejtem.)

Még mindig a kreativitásról beszélünk, aminek fejlesztése – különösen az írás művelése során – igen üdvös. Am hogyan is fejleszthetjük ezt a tulajdonságunkat?

Amit itt tanácsolok, csupán egy a sokféle gyakorlat közül, amelyeket szintén az e-book-ban ismertettek részletesen.

Íme a tanácsom: **ha leírtál valamit, próbáld meg még egyszer másképpen,** majd ismét és ismét! Az alapgondolat maradjon meg, de cseréldj igéket, jelzőket, változtasd a szórendet, a mellékmondatokat stb.

Ha megteszed, úgy lesz pl. három változatod ugyanarra a témára, és egyáltalán nem biztos, hogy az első lesz a végső változat.

Próbáltad már, hogy pl. a 'fehér' jelzőt hányféleképpen tudod kifejezni? (falfehér, krétafehér, meszfehér stb.) Nem árt, ha ilyesmit is gyakorolsz. Apró kis építőköve az írásbeli kreativitásnak, de ugye a piramisok is egymásra épített kövekből állnak.

Az ilyesféle gyakorlatok megacélozzák a kifejező készséget, fejlesztik az önbizalmat és magabiztosságot, azt a gondolatot erősítik, hogy igenis meg tudom jól oldani!

Azután itt van a **memorizáló készség**. Talán nem elsődlegesen fontos az irodalmi tevékenység művelése során, ám abból a szempontból fontos, hogy agyadnak minél több „szeptét” mozgassd, használd és alkalmazzd. Ez a készség igen jó és gyors eredményességgel fejleszthető, amint azt a különféle gyakorlatok bizonyítják. Egy nagyon egyszerű példa: leteszel egy asztalra 10-15 tárgyat, koncentrálni nézed öt másodpercig, majd elfordulsz, és próbálsz minél többet felsorolni közülük. Néhány gyakorlat után magad is lemérheted a fejlődést. Akinek ez túl óvodás gyakorlatnak tűnik, próbálkozhatsz idegen nyelvi szöveget memorizálásával.

Az **innováció, a megújulás** készsége szintén nagyon hasznos lehet tevékenységünk során. Miért? Hogy ne ragadjunk bele megszokott sémáink, kifejezésbeli gyakorlatunk, stílusunk kellemesnek tűnő, ám egysíkú dágványába. Ezt az eddig szinte csak a marketingben használatos kifejezést jól hasznosíthatjuk magunk is, amennyiben újszerű megoldásokat, vetületeket, stílusokat tanulmányozunk. Majd azokat értelmezzük, netán át is formálhatjuk, majd alkalmazását gyakoroljuk. Ha az eredmény tetszetős számunkra, gyakoroljuk, gyakoroljuk mindaddig, amíg szokásunkká válik. Stílusunk egy újabb színnel gazdagodott.

A **képzeloerő, a fantázia** olyan dolog, amit fölösleges hangsúlyoznom, hiszen mindannyian – mármint az író emberek – kisebb-nagyobb mértékben ebből élünk. Természetesen mindenkinek van bizonyos fokú fantáziáló képessége, de számunkra ez fontosabb, mint az utca emberének. Ezért hát fejlesztésére is ennek megfelelően kell gondolnunk. Fejleszthető a képzeloerő?hogyné! Ismét csak azt mondhatom, kellő gyakorlattal (gyakorlatok végzésével) bármikor elővehető fegyvert kovácsolhatunk belőle. (Egyfajta ilyen gyakorlatot használ ki egy-némely kísérleti színház, ahol a nézők interaktív kapcsolatban maguk alakítják a színpadi történetet.)

A fantázia fejlesztésére is számos gyakorlat ismert, itt csak a legegyszerűbbet említem. Regény olvasása közben – mert írás mellett bizonyára olvasol is – tegyük le a könyvet, és gombolyítsuk tovább a cselekmény fonalát. Fejlettebb változatban új szereplő(ke)t hozhatunk be a történetbe, felruházzuk őket ilyen-olyan tulajdonságokkal stb. Érdekes kísérlet, és még érdekesebb lesz folytatni a regényt.

Eljátszhatunk egyéb gondolatokkal is. Pl. mi történt volna, ha Toldi alulmarad a bikával folytatott párharca során? Hogyan szönének tovább a történet szövetét?

Ilyen és ehhez hasonló játékos fantáziálások erősítik, tágitják képzelőerőnket.

Végezetül egy olyan tulajdonságról írok, amit egy szóval nem is igen lehet kifejezni. Talán **világ-érzékenységnek** lehetne nevezni. Értem alatta mindazt, ami képesé tesz arra, hogy kellőképpen figyeljünk a körülöttünk észlelhető fizikai és emocionális világra, a világ dolgaira. Beleértem ebbe a röpködő pillangótól kezdve az őszi naplementén át a sztrájkoló vasutasokig a világ egészét. Vegyük észre mindazt, ami bennünket körülvesz, tegyük képessé magunkat erre az észlelésre. Hogyan? Készítsük magunkat a látásra. Először programszerűen, akarattal, s ha elég sokszor gyakoroljuk ezt, már tulajdonságunkká válik.

Természetesen ezt is lehet gyakorolni, ebben is lehet fejlődni. Példa: megyünk az utcán, szembe jön velünk egy férfi, majd elhalad mellettünk. Vajon volt rajta nyakkendő? Vagy kalap a fején? Milyen színű volt a kabátja? És a szebb és nehezebb: milyen arckifejezése volt? Milyen érzelmi állapotban láttuk ezt az embert?

Akár érdekes játék is lehet, de ne feledjük, ha gyakoroljuk ezt, világlátásunk, képzelőerőnk, reagáló készségünk, memóriánk, s ezzel egész szellemi énlünk gazdagodhat.

A számunkra legfontosabbnak, a stílusnak fejlesztésére egy későbbi, külön levelet szentelek.

Gyenge István

<http://kreativ-irasmuhely.gportal.hu>

